

המדריך המלא לצייד מכשפות 2025

מחזה מאת מאור כהן ורקפת בנימין

רשימת הדמויות

בית הספר

1. יפתח – מנהל בית הספר. בקונפליקט: מצד אחד חשוב לו שבית הספר יהיה מקום ליברלי ופתוח, המקבל את הקהילה הגאה מצד שני - הפתיחות הזאת יכולה להיות לו לבלע בגלל תקרית הנשיקה שהתרחשה בין יואב לתומר.
2. יוגב – מחנך ומורה בתיכון להיסטוריה ותנ"ך, איש חינוך עם לב רחב. שחקן בקבוצת התיאטרון הגאה ומאוהב בליעד אף הוא שחקן בקבוצה.
3. תומר – נער מתבגר, תלמידו של יואב, סובל מהצקות בביה"ס בגלל שהדוד שלו הוא "קוקסינל". תומר הוא ילד עדין ונשי למראה והומו בעצמו הוא סובל מאד ובגלל שאין לו את מי לשתף בסבל שלו הוא מוצא פורקן בזה שהוא שורף את עצמו.
4. מורן – מורן השתתף במסיבה קיבל סם אונס ועבר תקיפה מינית הוא לא זוכר כלום אבל גופו חבול מהאירוע ויש עליו סימני זרע.
5. מסיכה 1 – דמות במסיבה בביה"ס.
6. מסיכה 2 – דמות במסיבה.

קבוצת התיאטרון

1. יעל – בימאית התיאטרון הקהילתי הגאה. חדה, פרגמטית, מלאת תשוקה לתיאטרון.
2. ליאור – העוזר בימאית. יוצא מגדרו כדי לרצות את יעל אך כל פעם נכשל מחדש הוא תמיד עושה את הדבר הלא נכון. דמותו מהווה אתגרת קומית ולפרקים נוגעת ללב בכישלונותיה.
3. שחר – שחקן בקבוצת התיאטרון, חד לשון, סרקסטי. כבן 30. אוהב לרכל.
4. סיון – חברת קבוצת התיאטרון הגאה. לסבית רווקה בת 35. אחרי שנים של חיפוש זוגיות ורצון להקים משפחה, החליטה להביא ילד לעולם בהורות משותפת עם עידן. היא בטיפולים והכנות לקראת ההיריון. היא מבינה שזו ההזדמנות האחרונה שלה לשחק תפקיד ראשי – כי ברגע שיהיה לה ילד היא עוזבת את הקבוצה אבל בגלל מצבה היא נאלצת לוותר על התפקיד.
5. ליעד – לשעבר היה בן הזוג של עידן, שחקן מוכשר אך עדיין בוסר וחסר ביטחון. פיטר פן נצחי המסרב להתבגר.
6. עידן – לשעבר בן הזוג של ליעד, קרייריסט, עו"ד לענייני משפחה במקצועו. עוזר למני בתהליך הגירושין מליאת. החלום שלו זה להיות אבא. והוא בתהליך של הורות משותפת עם סיון.
7. אבינועם – חבר קבוצה, איש במה עם גיטוננים דרמטיים ניחן ביכולות שירה מופלאות וכל שאיפתו בהצגה זה לשיר.
8. אריק – חבר ותיק באנסמבל, מתוסכל כי לא מרגיש שמכירים בכישרון המשחקי שלו. עף על עצמו. מרגש את עצמו דמות קומית ופתטית.
9. מני (טלי) – טרנסית, בזוגיות סבוכה עם ליאת, לה הייתה נשואה 8 שנים ויש להם בת משותפת בשם נועה. בעקבות היציאה של מני מהארון הטרנסי הוא עוזב את הבית ומאוחר יותר משלים את התהליך שלו משנה את שמו לטלי ופונה לעצמו ומבקש שכולם שיפנו אליו בלשון פניה נקבה. היא מצטרפת כשחקנית לקבוצת התיאטרון הגאה.
10. ליאת – אחותו של תומר, אם לבת משותפת עם מני, מרגישה מרומה ונבגדת ע"י מני. שבמשך שנים ידע שהוא "אחר" ולא אמר לה כלום.
11. נועה – ילדה בת 7. בתם של ליאת ומני. היא מאד מחוברת לאבא שלה ודואגת מאד לאמא שלה שבזמן האחרון נראית לה חולה. היא מטפלת בה כמיטב יכולתה ומנסה להצחיק אותה.
12. אהרון – אחראי תרבות מטעם העירייה, שמרני והומופוב בדעותיו, אביהם של תומר וליאת הוא זה שיוזם את סגירת התיאטרון הגאה בגלל התכנים שיש בו ולא בשל בעיות תקציב כמו שהוא מפרסם. הוא מסרב לראות שבנו הומו. זה שהחתן שלו יצא מהארון הטרנסי ומכתיים את שמו ברבים (בעיניו כמובן) מלבה אצלו את השנאה לקהילה והוא בעצם הדוחף ומלבה אנשים מארגון " המשפחה השלמה" ללמד את מני לקח. בסופו של יום טעות בזיהוי גרמת לחברי הקבוצה להתנכל לבנו של אהרון ובכך אהרון חורף את גורלו של תומר למוות.
13. ליהי – חוקרת צעירה בתחילת דרכה. נחושה להוכיח את עצמה.

14. המשפחה השלמה – תנועה פוליטית עם נטיה שמרנית עיקר הפעילים בה מהזרם החרד"לי אולם יש בה גם חברים חילוניים המעוניינים להפיץ את האג'נדה השמרנית.
15. יודה – חבר ב"משפחה השלמה".
16. דויד- חבר ב"משפחה השלמה" הוא בעצם מנהל את ענייני הארגון מאחורי הקלעים הוא " הראש" מחליט ומכתיב מדיניות.
17. בני – חבר ב"משפחה השלמה".
18. בריון 1 - פעיל צעיר בתנועת "המשפחה השלמה", להט"בופובים חמום מוח, אלים, קל להשפעה.
19. בריון 2 - פעיל צעיר בתנועת "המשפחה השלמה", להט"בופובים חמום מוח, אלים, קל להשפעה.
- (גם הבריונים יגולמו ע"י חברי האנסמבל עם מסיכות סקי על הפנים)

המחזה

תמונה 1

אולם בית הספר. מסיבת טראנס, כולם עם מסיכות, רוקדים, מחוקים, נמרחים אחד על השני, שותים, חלק עושים סמים. במרכז הרחבה אנחנו רואים את מורן רוקד עם מסיכה 2. מורן לובש שמלה עם שובל, ויש סביב זה עניין. תומר יושב בצד ליד שולחן המשקאות, שותה איזה דרינק. מורן מדי פעם מגניב אליו מבט עד שהוא עוזב את הרחבה וניגש אל שולחן.

מורן :	[לוקח סיפ מהמשקה] מתוק..
תומר :	מה? [מורן מחווה על המשקה ביד שלו] אה..
מורן :	אתה יודע מה הגלידה הכי טעימה בעולם? גלידה אניס דובדבן.
תומר :	בחיים לא נתקלתי בטעם הזה.
מורן :	יש אותה רק במקום אחד בעולם - באי מורנו בונציה.
תומר :	מאיפה הבאת את זה עכשיו?
מורן :	המתוק של המשקה הזה מזכיר לי את הגלידה הזאת. קח. [תומר לוקח שלוק מהמשקה של מורן] איך?
תומר :	לא רע. מאיפה השמלה הזאת?
מורן :	אהבת?
תומר :	אני עוד עובד על זה.
מורן :	לא תנחש בחיים... מיוגב.
תומר :	איזה יוגב? יוגב שלנו? המורה לתנ"ך?
מורן :	הוא ולא אחר.
תומר :	WHAT THE FUCK ? מה עוד אתם מחליפים? חזיות?
מורן :	[צוחק] האמת היא שהוא לא יודע...
תומר :	הוא לא יודע שהוא השאיל לך את השמלה?
מורן :	הוא לא יודע שהרמתי לו את השמלה מהתיק.
תומר :	לא, אתה שרוט...
מורן :	מה אתה מתרגש? אני אחזיר לו את זה מחר.
תומר :	השאלה היא...למה ליוגב יש את זה?
מורן :	שאלה טובה... [מישהו מגיע, מורן מפלרטט איתו]
מסיכה 1 :	מי זו?
מורן :	לא את! [מתלחששות בינהן]

מסיכה 1 :	לא את! [תומר צופה במתרחש מרגיש מיותר בא ללכת].
מורן :	[לתומר] : לאן אתה הולך?
תומר :	אני מיציתי...
מורן :	[תופס לו את היד]: IF YOU GO AWAY ON THIS SUMMER DAY:
תומר :	מה?
מורן :	THEN YOU MIGHT AS WELL TAKE THE SUN AWAY
תומר :	מה זה?
מורן :	מה זה? רק שיר האהבה הגדול בכל הזמנים.
תומר :	לא מכיר.
מורן :	הגבר מבקש מהאהבה שלו לא ללכת. כי אחרת...
תומר :	אחרת?
מורן :	היא תצטער על מה שיכול היה להיות. [מורן בא לנשק את תומר]
תומר :	[תומר דוחף אותו] זה לא מתאים לי כאן.
מורן :	אתה קשה.. בוא!
תומר :	בוא לאן?
מורן :	לטיול... בונציה... [מורן מכסה את עיניו של תומר עם השובל של השמלה]
תומר :	מה אתה עושה?
תומר מרפה. מורן מוביל את תומר דרך רחבת הריקודים לעבר משרדי ההנהלה. בדרך הוא נותן לו עוד קצת לשתות. הוא טובל את האצבע שלו במשקה מלטף עם האצבע שלו את השפתיים של תומר.	
מורן :	טעים לך? [תומר מלקק את השפתיים ואת אצבעותיו של מורן. מורן מוריד את הכיסוי עיניים מהפנים של תומר]. ומה לגבי הטעם הזה? [מורן מנשק את תומר, והפעם תומר נענה. הם מתנשקים בהתחלה בעדינות והנשיקה מתפתחת לנשיקה סוערת. מורן לוקח את הידיים של תומר ומניח על השמלה שלו. תומר עוצר את מורן]
תומר :	זה לא רעיון טוב, לעשות את זה פה...
מורן :	אני מסכים איתך זה רעיון רע. רע מאוד! [הם ממשיכים להתנשק. ל' נכנס, משקה בידו]
מסיכה 2 :	סליחה. [ל' פונה ללכת]
מורן :	חכה רגע. [מורן ניגש למסיכה 2. לוקח ממנו את המשקה שהוא מחזיק ביד ושותה אותו עד תומו. מסיכה 2 מתבאס יוצא מהחדר]

תומר :	זה לא מתאים...
מורן :	אל תדאג.
תומר :	זו לא הפעם הראשונה שלך פה, הה?
מורן חוזר לתומר הם ממשיכים עוד קצת להתנשק. תומר מפשיט את מורן מהשמלה. וזורק אותה לידו. תאורה עוברת לרוקדים. רואים את מסיכה 2 מוציא מזרק קטן ושם לעצמו GHB בכוס על רחבת הריקודים הבלאגן מתגבר. התאורה חוזרת למורן ותומר הם אחרי הסקס.	
מורן :	וואו... אני...
תומר :	גם אני..
מורן :	לא, אני לא יודע מה קורה לי. אני לא מרגיש טוב..
תומר :	מה יש לך?
מורן :	אני... לא יודע. מין סחרחורת. [מורן מתחיל להתנדנד כשיכור]
תומר :	כמה שתית? [מורן לא עונה לו]. לקחת משהו? בוא, אני אעזור לך להקיא...
מורן :	לא, אני לא... [מורן מתמוטט תומר מנסה להעיר אותו לסטור לו על הפנים. מורן רפוי לגמרי כמו גופה. תומר מתחיל להיכנס ללחץ]
תומר :	מורן, מורן, מורן! תתעורר!!! שיט, שיט. מורן! [לפתע המוזיקה נפסקת, האורות הופכים מאורות מסיבה, לאורות ניאון של האולם. צרחות, המולה מישהו נתקל בתומר כולם צורחים משטרה. תומר לא יודע מה לעשות]
ל' :	[מושך את תומר מהיד] בוא.... הם כבר ידאגו לו. [תומר מעיף מבט אחרון במורן ויוצא בריצה מהבמה. שוטרת נכנסת ומנהל ביה"ס איתה]

תמונה 2

אולם בית הספר. 10:00 בבוקר. אהרון, מחזיק תיק החינוך במועצת העיר מסתובב במקום עם יפתח המנהל ועם פקד ליהי ביטון ממשטרת תל אביב.

אהרון :	[ליפתח] איך ידעת שפרצו לבית הספר?
יפתח :	יש לנו מערכת אזעקה שמחוברת אליי לנייד וגם מצלמות במעגל סגור. אני מקבל אינדיקציה מיידית אם משהו קורה בבית הספר [מראה לאהרון בנייד שלו]. העירייה התקינה הכל אחרי הפעם הקודמת...
אהרון :	הפעם הקודמת?
ליהי (שוטרת) :	[נכנסת לבמה] זו לא הפעם הראשונה שפורצים לבתי הספר בעיר. [בניד ראש מחווה לגבי יפתח יפתח]. [מציגה את עצמה לאהרון] ליהי ביטון, מחוז דן, האחראית על החקירה. [לוחצת ידיים עם אהרון].
אהרון :	אהרון. מחזיק תיק החינוך בעירייה.
ליהי :	נעים מאד.
אהרון :	התחלת לומר...
ליהי :	בדרך כלל כשפורצים לביה"ס זה כדי לגנוב ציוד, או סתם לעשות ונדליזם – אבל כזה דבר עוד לא ראיתי. הם הצליחו להכניס לתוך אולם הספורט מערכת הגברה ותאורה, אלכוהול בכמויות, וגם לא מעט MD. חגיגה אמיתית.
אהרון :	מי אלה? חבריה שלך?
יפתח :	אני מניח שיש ביניהם גם תלמידים מבית הספר. בטח הם הפיצו ידיעה על המסיבה ברשת אז הגיעו גם תלמידים ממוסדות חינוך אחרים... לך תדע.
ליהי :	זיהית מישהו במצלמות?
יפתח :	לא. זה בלתי אפשרי. הם גם היו מחופשים, וגם המצלמות ממוקמות גבוה [מצביע על המיקום של המצלמות]. אי אפשר להבין מזה כלום.
אהרון :	איך הם הכניסו את כל הציוד הזה מבלי שאף אחד ראה? זה הרי חייב היה לקרות כשבית הספר פתוח, לא?
יפתח :	יש כמה שעות אחרי הלימודים שהסגל כבר לא נמצא, אין אבטחה והמבנה ריק. מישהו כנראה ניצל את זה. אחד מהם הפעיל כנראה בטעות את החיישן.
ליהי :	האחד הזה שוכב עכשיו מטושטש בבית חולים אחרי שהכניסו לו כמות רצינית של GHB. [הם מסתכלים עליה בשאלה] סם אוגס. בדרך כלל בטווח כזה של שעות כבר לא נשאר הרבה מהחומר בדם, אבל במקרה הזה, מישהו מילא את הכוס שלו במנה גדושה.
אהרון :	איך קוראים לילד?
מורן :	מורן. מורן שריג.
אהרון :	מה מצבו? אתם יודעים כבר מה באמת קרה לו?
ליהי :	הוא לא זוכר כלום מאתמול.
ליהי :	זה בדרך כלל מאפיין אנשים במצבו. אנחנו חוקרים חשד לאוגס. לקחנו דגימות מהגוף שלו ומהבגדים – הוא לבש שמלה.
אהרון :	שמלה?

ליהי :	כן. שמלה. מצאנו עליה דגימה של זרע. היא לא של מורן, ואין לנו התאמה שלה במערכת, צריך לקחת דגימות אחרות להשוואה מכל מי שאנחנו יודעים שהיה שם.
אהרון :	יופי. אז תתחילו לזמן את שכבת יב'!
ליהי :	אנחנו לא נעשה עכשיו דגימות DNA לשכבה שלימה.
אהרון :	אבל לא צריך את כולם, נכון? אם זו תקיפה מינית של גבר אז התוקף חייב להיות הומו, לא? זה מצמצם את הרשימה. אני מניח שבית הספר יכול לערוך רשימת תלמידים הומואים חשודים. [חילופי מבטים בין ליהי ליפתח]
יפתח :	זה לא עובד ככה. אסור לנו לחשוף מידע על החיים הפרטיים של התלמידים.
אהרון :	ומה עם המורים? יש לכם מורים הומואים?
יפתח :	אהרון...
אהרון :	[מסתכל על ליהי] אני מבין שאין לכם אפילו קצת חוט. [מוציא טלפון להתקשר]
ליהי :	אני מבקשת שלא תוציאו עדיין שום מידע על החשד לאונס, החוצה. אנחנו מקווים שהאנס ירגיש בטוח מספיק לחזור לזירה לנקות אחריו, לטשטש ראיות...
אהרון :	הדבר הזה הוא אסון תקשורתי. אם זה מתפוצץ, כולם יבואו לחגוג עלינו. ועדי ההורים, משרד החינוך, התקשורת. [אהרון מישיר מבט ליפתח] . זה איבוד שליטה מוחלט על מה שקורה בבית הספר.
יפתח :	אהרון...
אהרון :	איך יכול להיות שלא עשית כלום עד היום אם זו לא הפעם הראשונה? מדהים שאני שומע על זה רק עכשיו.
ליהי :	ומה באמת היית עושה?
אהרון :	תשאירי את זה לי. שכל אחד יעשה את העבודה שלו... [אהרון מתחיל ללכת משם] [מסתובב אליהם] : אם אתם רוצים לסגור את התיק הזה כמה שיותר מהר, תתחילו בלזמן את ההומואים לחדר החקירות. זה יחסוך לנו הרבה מאוד זמן ועוגמת נפש.
ליהי :	[לגבו המתרחק] רק אל תדליף בבקשה שום דבר החוצה. זה יכול להרוס לנו את כל התיק.
אהרון יוצא, משאיר מאחור את ליהי ויפתח מחליפים מבטים.	

תמונה 3

משרדו של אהרון בעירייה. אהרון יושב, רכון מעל השולחן, וכותב משהו. שלושת חברי ה- 'משפחה השלמה', [בני, דויד ויודה], נכנסים מבלי שיוזמו.

בני :	יש עניין כזה, עם פוליטיקאים והבטחות, שאיכשהו, חמש וחצי דקות אחרי שנכנסו לתפקיד, הם מוחקים מהזיכרון את כל מי שהביא אותם לשם...
דויד :	כבר שכחת אותנו, אהרון?
אהרון :	[נשען לאחור על כסאו]: בני... למה שלא תיכנסו באמת....
יודה :	אנחנו כבר שלושה ימים מנסים להשיג אותך... [מתיישב מול אהרון]
בני :	בשבוע הבא עובר תקציב...
אהרון :	אני עסוק עד הגג עם הישיבות של ועדת הכספים, ועל הדרך יש לי צרות באחד התיכונים ובת שמתגרשת, תאמינו לי – לא שכחתי אתכם.
דויד :	אנחנו כבר בסוף שנה, אם אתה רוצה להתארגן על השנה הבאה מבחינת פעילות של המשפחה השלימה בבתי הספר, צריך להתחיל עם זה עכשיו. אני רוצה לדעת שיש תקציב לתכניות הפדגוגיות שלנו ואתה, על הדרך, סוגר פעילויות אחרות.
אהרון :	לא זה היה הסיכום בינינו.
יודה :	הסיכום שלנו היה שאתה מוריד את כל הקשקשת הלהט"בית על גיוון ושיוויון, על ערימת המגדרים שמטמטמת את הילדים שלנו, ומחזיר תכנים של ערכי משפחה.
בני :	זה הזמן. אנחנו לא ניתן לך לטאטא את זה מתחת לשטיח. האמריקאים חזק בעניין עם כל הסיפור של הטרנסג'נדרים, אתה לא תמסמס את זה!
אהרון :	למה שאני אמסמס את זה? אני רוצה את זה בדיוק כמוכם.
דויד :	תרשה לי לא לקנות את זה. יש לי הרגשה שקצת ירדת מהעניין.
יודה :	אם טראמפ יכול להעיף את כל הקוקסינלים מהצבא האמריקאי תוך חודש, אתה יכול לסלק אותם ממערכת החינוך העירונית אחרי חמישה חודשים בתפקיד.
בני :	[מתיישב גם הוא. דויד נותר לעמוד] תתחיל בלמנוע מהם להיכנס לשירותים ציבוריים במוסדות חינוך. דודה שלי בקולרדו סיפרה שבקאנטרי שלה יש גבר שמזדהה כאישה. הוא נכנס חופשי לשירותי נשים ומסתובב שם מעורטל לגמרי. למה הבת שלה בת ה- 12 צריכה לראות את כל הגאשפט שלו?
אהרון :	כשנגיע לקולורדו, נטפל.
דויד :	אהרון... השלטים האלה הם קודם כל סמל. ויש אחר כך את הקמפיינים שדיברנו עליהם, דוכני הסברה.
אהרון :	זה לא כזה פשוט... יש את משרד החינוך, המנהלים... זו לא החלטה שלי...
יודה :	אנחנו יודעים מצויין מה שיש. זו הזדמנות חד פעמית שלא תחזור. הקואליציה הזו מאפשרת לנו חופש פעולה שעוד לא היה ולא בטוח שיהיה. צריך לנצל את זה.
אהרון :	אני עושה כל מה שאני יכול...
בני :	זה לא נראה ככה.
אהרון :	על מה אתה מדבר?
בני :	מני לוי? הוא שלך לא?

אהרון :	[קס מכסאו] אנחנו סיימנו.
יודה :	זה החתן שלך, לא?
אהרון :	אל תלך למקום הזה....
דויד :	אני שירתי איתו בשריון. הוא היה רחוק מאוד ממה שהוא נראה היום.
אהרון :	בשביל זה באתם לפה?
דויד :	אני רק רוצה לדעת שאנחנו על אותה הסירה, אהרון. שאתה לא מסובב לנו את הגב פתאום.
אהרון :	מני בטיפול שלי.
בני :	אתה תצטרך להרחיק אותנו. יהיה לנו מאוד קשה להשיג את המטרות שלנו בלוחות הזמנים האלה כשהוא מסתובב סביבך וסביב המשפחה שלך.
אהרון :	מני לא קשור לשום דבר או עניין שאני מטפל בו כרגע. שום דבר ממה שהבטחתי לא השתנה.
דויד :	אם אתה צריך עזרה במשהו...
אהרון :	אני צריך שתתנו לי לעבוד! [יודה קס מכסאו. בני אחריו]
יודה :	אני לא רוצה לרדוף אחריו, אהרון. לא לשם כך הרצנו אותו.
אהרון :	הבנתי! אתה לא צריך לרדוף אחרי אף אחד.
בני :	[מניח על השולח כמה דפים מהודקים] זו התכנית הרב שנתית. לעיניך בלבד. אני מבקש שעד מחר תעדכן אותי מה נכנס ומה לא.
אהרון :	בסדר.
דויד :	ואהרון, אל תיתן למני להסית אותך מהדרך שלנו. אם צריך אנחנו נטפל בזה והוא לא יפריע יותר לך או למשפחה.
אהרון :	[חוטף עצבים]: תקשיב לי מטומטם. זה לא ארגון פשיעה פה. עד כמה שאני רותח על מני ועל מה שהוא עשה לנו, אנחנו לא מעלימים פה אנשים. עכשיו תעוף לי מהמשרד.
בני :	הכל בסדר, אהרון. אף אחד לא מעלים פה אף אחד, חלילה. רק תזכור שיש כל מני דרכים..
אהרון :	זוכר. אני אעמוד במילה שלי.
יודה :	אנחנו נדבר. [יוצאים מהמשרד]
אהרון נותר לעמוד, ואז מכה בערימת הדפים ומפזר אותה לכל עבר.	

תמונה 4

הבית של ליאת ומני. מני ועידן יושבים על הספה.

עידן:	אתה יודע מתי אתה מבין שאתה באמת גרוש? כשהאקסית שלך משתמשת בשם המשפחה שלך רק כשמדובר בחובות. [מני מחייך חיוך עקום. עידן צוחק] היי, תן לה זמן. אני מבין באנשים היא תמצא את הדרך אליך. רק סבלנות. [עידן שולח ווטסאפ למני. מני מקבל הודעה בפלא' שלון]
מני:	מה זה? מה שלחת לי?
עידן:	זה הפרטים של הבית הגאה.
מני:	תודה, אבל מעגלי שיח זה פחות אני.
עידן:	יש שם גם קבוצת תיאטרון. אתה מוזמן לבוא ולהעריץ אותי מהצד....
מני:	[מחייך] תודה.
ליאת נכנסת עם עט.	
ליאת:	בבקשה. נראה לי שזה עובד.
עידן:	טוב ליאת. אני רוצה לצלול איתך לנושא האחרון, לסעיף המגורים. מני מבקש להישאר בדירה לשלושה חודשים עד שימצא חלופה נאותה לו ולילדה במשמורת שלו.
ליאת:	לא יקרה.
מני:	ליאת....
עידן:	מני רוצה רק את טובתה של נועה. אם יש לך השגות, תעלי אותן, ואנחנו נבחן את הכל יחד ונתקדם בהתאם. [ליאת לא מגיבה] אוקי. אז אני מקווה לשמוע ממך בימים הקרובים. [עידן קם ללכת, מני נותר לשבת. עידן שולח מבט שואל למני]
מני:	אני רוצה לדבר עם ליאת על עוד כמה דברים.
עידן:	אין בעיה. לא לריב, ילדים. [יוצא]
ליאת:	תראה איך אתה נראה? אני לא מאמינה שהרשית לעצמך לבוא ככה.
מני:	את מתכוונת לנסוע לאן שהוא?
ליאת:	לא, למה?
מני:	ראיתי בחדר מזוודות מלאות בבגדים על המיטה שלנו.
ליאת:	אני נוסעת לסופ"ש עם נועה לקחת קצת אוויר.
מני:	עם חמש מזוודות?
ליאת:	זה סופשבוע ארוך.
מני:	נו באמת. את בורחת ממני? [ליאת שותקת] את רוצה לקחת את נועה? ליאת? תעני לי!
ליאת:	כן, כן. אני רוצה להרחיק אותה ממך כמה שאפשר.

מני :	תראי, אני מבין שאת כועסת...
ליאת :	כועסת? אני אפילו לא יודעת מה אני מרגישה. חשבת בתוך התהליך הזה מה זה יעשה לי? מה זה יעשה לנועה?
מני :	מה זה יעשה לנועה?
ליאת :	מנדים אותה בביה"ס. אתה יודע מה עובר עליה – בגללך?
מני :	זה יעבור. אנשים ידברו עד שימאס להם ואז הם יעברו לדבר על משהו אחר...
ליאת :	אם היית אוהב את הבת שלך...
מני :	נועה היא הכל בשבילי, אל מה את מדברת?! תתביישי לך. נועה היא הדבר הכי חשוב בחיים שלי. אם את חושבת לרגע שאני אוותר עליה....
ליאת :	אם היא הייתה כזאת חשובה לך לא היית הופך ל...
מני :	[קוטע אותה] את חושבת שלא עבר לי בראש שאני פוגע בה? שאני עושה לה רע? אני פשוט לא יכולתי יותר לחיות עם מי שאני. את מבינה את זה?
ליאת :	אז למה חזרת, מני? לך תחיה את החיים שלך.
מני :	אני אוהב אותך. אני אוהב את נועה.
ליאת :	אתה כנראה לא יודע מה זה לאהוב. כשמישהו אוהב באמת הוא לא משקר. הוא מדבר. היית צריך לבוא ולדבר, ולתת לי את הזכות לבחור. לא להתעורר אחרי 20 שנה ולשבור לי את הבית, את הלב, להרוס את החיים של הילדה. מה עם כל החלומות שלי? הדברים שאני רציתי שיהיו לנו...?
מני :	ליאת.
ליאת :	תהיה כנה רגע אחד עם עצמך ותענה לי : אם אני הייתי אומרת לך שאני רוצה להיות גבר, היית נשאר איתי? [מני שותק] אני בטוחה שלא.
מני :	כל הזמן הזה פחדתי. פחדתי ממה שיקרה אם אספר לך. ומצד שני קיוויתי והתפללתי שיקרה נס. שאת תוכלי לאהוב אותי למרות הכל. וככה חייתי, בשקר, 20 שנים. ויום אחד לקחתי את נועה לגינה ואני לא הייתי אני. אני לא יכולתי להמשיך לחיות בשבילה יותר. את יודעת מה זה לא להיות מסוגל לחיות בשביל הבת שלך? זה מה שהיית רוצה? שאני אתלה את עצמי? אני מתתי! אני מתתי! ואני עכשיו חי מחדש. אני רוצה לקום ואני רוצה להיות מאושר. אני רוצה שהיא תהיה מאושרת. אני רוצה שיהיו לה הורים שמחים ומאושרים. זה מה שאני מבקש. זה הכל.
[הדלת נפתחת בסערה ותומר נכנס פנימה עם נועה על הידיים שצורחת ובוכה]	
תומר :	[לליאת] למה את לא עונה?
ליאת :	[קופצת על רגליה ודוהרת לעבר נועה. מני אחריה] מה קרה לה?
מני :	יפה שלי מה קרה?
תומר :	אני חושב שהיא שברה את היד.
נועה :	אהה [צורחת]
מני :	[לוקח את היד ובוחן אותה בעדינות] איך זה קרה?
תומר :	שירן התנגשה בה בנדנדה והעיפה אותה.

ליאת :	אני לא מאמינה.
מני :	ששש... יפה שלי. הכל יהיה בסדר. [לליאת] תביאי את האקמולי נגד כאבים מהמקרר. אנחנו נסע לביה"ח והכל יהיה בסדר.
נועה :	אני לא רוצה שיעשו לי זריקה.
מני :	מה פתאום זריקה. את כנראה שברת את היד. הם צייק צ'אק יסדרו אותך. [ליאת נותנת לו את האקמול] איפה המזרק? [ליאת רצה להביא את הכוסית] בואי נראה. [מסתכל על התווית מאחורה] את צריכה את כל זה... תפתחי את הפה. [נועה פותחת את הפה] יופי את ילדה גדולה. את תראי שעוד מעט זה יתחיל לעזור לך. תביאי קרח. [ליאת רצה להביא קרח]
ליאת :	איפה האוטו שלך?
מני :	למטה.
ליאת :	שלי ליד המתנ"ס. ניסע בשלך.
מני :	איפה המפתחות? קחי את המפתחות. ותביאי גם מטען לפלאפון שלא נתקע ואולי איזה משהו ארוך לעטוף אותה אם יהיה לה קר. בואי מתוקה הכל יהיה בסדר. [מני מרים את הילדה. ליאת עומדת חסרת אונים] ליאת?
ליאת :	כן, כן. אני באה.
מני, תומר ונועה יוצאים, ליאת רצה בבית, מארגנת עוד כמה דברים. רגע נעמדת לוקחת נשימה ארוכה, ואז יוצאת.	

תמונה 5

חדר חזרות קהילתי. כולם מתארגנים לחזרה. רוב הקאסט בעומק במה מדברים, מתלבשים. בצד ימין קדמת במה - מתלה התלבושות וארגז האביזרים.	
עידן:	[מתלבש בזמן שיוגב הופך את כל השקיות ואת המתלה של הבגדים] מה יש לך? מה אתה מחפש?
יוגב:	סתם... משהו...
עידן:	משהו... שאפשר לעזור בו?
יוגב:	אני מחפש את השמלה של אביגייל.
ליעד נכנס לחדר. הוא קיווה למצוא שם את עידן לבד אבל אז הוא רואה גם את יוגב.	
ליעד:	עידן? [מבחין ביוגב] אהה... היי..
יוגב:	בדיוק מי שחיפשתי.
ליעד נלחץ. מנסה לרמוז ליוגב לא לדבר.	
יוגב:	תגיד ראית אולי את השמלה?
ליעד:	איזו שמלה?
יוגב:	של אביגייל. אני לא מצליח למצוא אותה מאתמול.
עידן:	השמלה של אביגייל? מה היא עושה אצלך?
יוגב:	מה זה חשוב?! אני צריך את השמלה הזאת!
עידן:	או – קי. [מתחיל להפוך כמה בגדים בעצמו ולחפש את השמלה].
יוגב:	[לליעד] יכול להיות שהיא אצלך?
ליעד:	למה שהיא תהיה אצלי? [ליעד מנסה לרמוז ליוגב לשתוק. יוגב בכוונה מתעלם]
יוגב:	אתה יודע טוב מאוד למה.....
ליעד:	יוגב!
יוגב:	[בחצי חיוך מתגרה] בכל זאת... [עידן קולט את הקטע ומפסיק לחפש את השמלה].
ליעד:	אולי תסתום?!... עידן אני יכול לדבר איתך רגע?
עידן:	לא. [עידן יוצא בעצבים, ליעד הולך אחריו, יוגב תופס אותו]
יוגב:	ליעד!
ליעד:	הייתי שיכור אתמול בלילה, סבבה?
יוגב:	יש סיכוי שלקחת איתך את השמלה?
ליעד:	לא! למה?
יוגב:	אחרי ש...
ליעד:	[וטע אותו] כן...?

יוגב :	ניקיתי את עצמי בטעות עם השמלה. אני די בטוח שהכנסתי אותה לתיק כדי לכבס.
ליעד :	אז למה שהיא תהיה אצלי?
יוגב :	כי אני לא מוצא אותה בשום מקום אחר.
ליעד :	איבדת לסיון את השמלה? לא מקנא בך!
יוגב :	אתה מוכן לעזור לי כבר?
ליעד :	תראה, באמת היה נחמד אתמול, אבל אני אשמח לקצת space [ליעד הולך].
יוגב :	[חצי לעצמו] מעניין, אתמול רצית זין ולא space.
בינתיים בשמאל במה האור נדלק. יעל נכנסת במהירות, אחריה משתרך ליאור עם תיקייה עבה של דפים ביד אחת, בקבוק זירו קולה ביד השנייה ועוד פריט תפאורה תחוב לו מתחת חיקו. הכל שייך ליעל כמובן. שחר מדביק את ההליכה שלהם ומדבר עם יעל תוך כדי שהיא מושיטה ידיים לליאור בלי להביט בו. הוא נותן לה את מבוקשה בהכנעה. בינתיים יוגב וליהי מוציאים את המתלה ואת הארגז.	
שחר :	יעל, זה רעיון גרוע להתחיל עם עידן וליעד. הם בכאסח. זה יתפוצץ לנו בפנים.
יעל :	אני לא יכולה להרשות עוד עיכובים, שחר. אני חייבת להעמיד היום את הסצנה שסוגרת את המחזה.
שחר מושך בכתפיו, נסוג לאחור. ניגש לשולחן עם דפי נייר עליו. הוא משחק את דמותו של צ'ייבר (ציייד המכשפות), כותב את ההודאה. יעל מתקרבת למרכז.	
יעל :	טוב חברים, מתחילים. אנחנו בסצנה של פרוקטור ודנפורט. בואו פשוט נתחיל. בלי הקדמות.
עידן וליעד על הבמה, שחר בצד כותב. חוסר הביטחון ניכר על פניהם.	
ליעד (כפרוקטור) :	כי זה השם שלי! כי לא יהיה לי שם אחר בחיי! כי אני לא שווה את האבק של אלה שעלו על הגרדום! איך אני אוכל להיות בלי השם שלי? נתתי לך את הנשמה שלי – תשאיר לי את השם שלי!
עידן (כדנפורט) :	[מצביע על ההודאה שבידיו] המסמך הזה הוא שקר? אם הוא שקר – אני לא מקבל אותו. מה אתה אומר? אני לא מתעסק בשקרים, אדוני.
ליעד קורע את המסמך – הקריעה יוצאת טכנית, מגושמת, נטולת כל דרמה. הרגע שהיה אמור לשובור את הלב – מעורר גיחוך בלתי נמנע.	
יעל :	[עוצרת, משפשפת את מצחה] אוקיי, בואו נעצור כאן רגע.
עידן :	יעל, אני בטוח, כשתהיה לו התלבשות ועם האיפור על הפנים, ובתאורה הנכונה – זה יעבוד.
יעל :	זה לא זה. [ממשיכה להסתובב] זה פשוט לא זה.
אריק :	יכול להיות שליעד, עם כל הרצון הטוב, לא יכול לשחק את פרוקטור? ...הוא חסר ניסיון.
יעל :	יופי, באמת שאלתי את עצמי מתי אריק יתחיל לדבר...
אריק :	סליחה, כן, אני מקווה שאתה לא נעלב אבל אני אומר דברים ישר בפנים. נראה לי שזה עדיף מאשר ללרלר מאחורי הקלעים.
שחר :	מי בדיוק מלרלר פה?
אריק :	אתה יודע מה אומרים...על ראש הגנב ... [ליעד] אני רק אומר ; אולי התפקיד הזה גדול עליו. זה תפקיד ראשי...והוא עדיין בוסר.

סיון :	ומי לדעתך יכול לשחק אותך, אתה?
אריק :	כן, למה לא?
סיון :	נו, בטח, אתה יכול לשחק הכל, אתה.
אריק :	לא הכל אבל הרבה דברים.
שחר :	לא, אין לתאר.
יעל :	אפשר להמשיך בחזרה?
ליעד :	אני לא מצליח להרגיש את הדמות. אני לא מבין את המקום שלה.
אריק :	[מתפרץ] אתה לא צריך להרגיש את הדמות. מה זה אומר בכלל להרגיש את הדמות? אני שיחקתי עשרות תפקידים ובחיים שלי לא הרגשתי כלום.
יעל :	זה ניכר.
אריק :	[לא שמע טוב, בטוח שיעל מחזקת אותו] איכר -אתה איכר, חזק, אמיץ, נלחם.
ליעד :	אבל פה הוא שבור ומוכה, ועומדים להוציא אותו להורג.
אריק :	זה לא חשוב...תצעק את זה תצעק : "זה השם שלי! לא יהיה לי שם אחר בחיי!" [ליעל] אם את רוצה, אני מוכן עכשיו להחליף אותו. טקסט אצלי זה צייק צ'אק.
יעל :	סיימת? או שיש לך עוד משהו להוסיף? ליעד עושה את התפקיד של פרוקטור. לי - עד. לא אתה! איפה היינו?
אבינועם :	יעל, סליחה אם כבר עצרנו אז גם לי חשוב להגיד משהו... [יעל מרימה ידיים מיואשת]
יעל :	כן, בבקשה.
אבינועם :	בעיני המחזה הזה מיושן ויבש -זה ממש נורא שאין לנו שום שיר בהצגה.
יעל :	יש לנו שירים בהצגה.
אבינועם :	אני יודע שתכננת לעשות כל מיני שירי כנסיה מקהלתיים כאלה אבל לדעתי הקהל ממש לא יאהב את זה.
יעל :	זו טרגדיה על ציד מכשפות במאה ה-16. מה אתה רוצה להשמיע? את אבאניבי?
אבינועם :	חשבת, יותר נכון חשבנו... [מנסה לשאוב עידוד מהקבוצה] למה שלא יהיה איזה נאמבר קטן? משהו שירים קצת את האנרגיות של הקהל ויכניס אותם לעניינים.
יעל :	נו מה?
אבינועם :	הכנו משהו קטן... ורצינו להשמיע לך . אפשר עכשיו. אפשר אחר כך...
יעל :	יופי, אז אחר כך. בסוף החזרה. אני חייבת להעמיד היום את הסצנה שסוגרת את המחזה. ליאור אולי תיתן לנו הקדמה לסצנה להכניס אותם לעניינים?
ליאור :	[פותח את הדפים, מהוסס, הקול שלו עובר לפלצט לרגעים, מהתרגשות]. המחזה מתרחש בסיילס, מסצ'וסטס. המאה ה-17. פרוקטור, איכר מכובד, מואשם בכריתת ברית עם השטן ומושלך לצינוק. בסצנה הזו במחזה הוא יכול להציל את חייו מחבל התליה רק אם יחתום על וידוי שקרי אצת הכומר דנפורט – עידן, זה אתה. המשמעות היא - שהוא יאבד את המעמד שלו ואת השם שלו כאדם ישר. זו הדילמה הענקית שלו - או להציל את עצמו ולאבד שמו, או למות ולשמור על האמת שלו.

שחר :	היא ביקשה שתתן הקדמה לסצנה, לא לכל המחזה.
יעל :	[לשחר, בחדות] תודה שחר. [בעדינות] ליאור, אני אמשיך מכאן. ליעד, אני רוצה שתדמיין : השמש כבר זורחת. זה בוקר אחרון. אתה לא יודע אם ייתנו לך לראות את הילדים שלך שוב. אתה לא יודע אם עוד פעם תחבק את אשתך. אתה רעב, צמא. מלוכלך משתן ומזיעה. ויש עיר שלמה שמחכה לגזר דין מוות. וכל מה שאתה צריך לעשות כדי להציל את עצמך זה לחתום על הודאה. שקר. שקר אחד קטן. תגיד לנו שכרת ברית עם השטן, ג'ון. זה הכל. תחתום פה. ואתה יודע – שאם תחתום, אתה נשאר בחיים. אבל אתה גם יודע שאם תחתום השם שלך לעולם יהיה. שם של שקרן. של בוגד. מה שנשאר לך – זו רק הבחירה שלך. ברגע שאתה קורע את הדף –אתה פשוט אומר : "אני דבק באמת שלי גם אם זה יעלה לי בחיי". אוקי? [ליעד מהנהן] יופי. [יעל מתיישבת] . Go
ליעד :	כי זה השם שלי! כי לא יהיה לי שם אחר בחיי! כי אני לא שווה את האבק של אלה שעלו על הגרדום! איך אני אוכל לחיות בלי השם שלי. [יוצא מהדמות. מדבר לעידן]: אתה מוכן לפחות להסתכל עלי? איך אני יכול לעשות איתך את הסצנה ככה?
עידן :	אל תתחיל. אין לי סבלנות לזה עכשיו.
שחר :	סוף סוף התחיל להיות פה מעניין.
ליעד + עידן :	[לשחר] סתום!
יעל :	אפשר להמשיך?
עידן (בתפקיד דנפורט) :	[מצביע על ההודאה שבידו] המסמך הזה הוא שקר? אם הוא שקר – אני לא מקבל אותו. מה אתה אומר? אני לא מתעסק בשקרים, אדוני.
ליעד :	עידן...
עידן :	אני לא יכול ככה...
ליעד :	מה יש לך?
עידן :	עזוב אותי, בחייאת! יעל אני מצטער. אני לא יכול להמשיך ככה. [עידן יוצא]
ליעד :	עידן! עידן! חכה רגע! [ליעד]: סליחה. [יוצא אחריו]
שחר :	אמרתי לך שהם לא יכולים לעבוד ביחד...
יעל משפשפת את המצח בייאוש. אבינועם ניגש אליה.	
אבינועם :	יעל... את רוצה שאולי נראה לך את הנאמבר עכשיו?
יעל לא מרימה את הראש עושה סימן עם היד. אבינועם מפרש את זה בצורה חיובית.	
אבינועם :	יאללה, כולם, היא מסכימה לראות את זה עכשיו... עופו למאחורי הקלעים.
תאורה עוברת למסדרון.	

ליעד :	עידן!
עידן :	מה יש לך?
ליעד :	אני...
עידן :	אמרנו שעולים לבמה משאירים את הדרמה בינינו בחוץ.
ליעד :	אני לא מצליח להתגבר עליך ... עלינו.
עידן :	לפי מה שאני שומע אתה מנחם את עצמך עם חצי עיר.
ליעד :	זה רק עושה לי רע. אני שבור.
עידן :	אתה לקחת החלטה שאתה לא רוצה להמשיך ליעד.
ליעד :	אולי די עם זה. עשינו הכל, שפכנו את כל הכסף שלנו על הסוכנות והפונדקאית וזה ולא הצליח. לפעמים היקום שולח לך מסר.
עידן :	אמרתי לך לפני שלוש שנים אני אהיה אבא. ואתה החלטת לא להיות שם.
ליעד :	זה לא נכון.
עידן :	[מוציא את הפלא' ומראה את המסך לליעד]. תראה.
ליעד :	למה אתה מראה לי תוצאות של בדיקת דם.
עידן :	זה לא שלי זה של סיון.
ליעד :	[מבין ומחוויר] היא בהיריון?
עידן :	כן, זה עוד מאוד מוקדם. היא לא מסכימה שאני אגיד לאף אחד. לא לעשות עין. אבל יש לנו ילד.
ליעד :	וואו אני...
עידן :	כן!
ליעד :	לא מאמין...
עידן :	היא נקלטה בניסיון הראשון. ואם זה לא 'מסר מהייקום', אז אני לא יודע מה כן. [ליעד מתיישב]
ליעד :	אני...
עידן :	מה?
ליעד :	הייתי בטוח שירדת מהסיפור הזה...
עידן :	הסיפור הזה? ליעד אנחנו כבר חצי שנה פרודים. וחודשים שאני בתהליך עם סיון. כמה מנותק אתה יכול להיות?
ליעד :	מצטער שאני לא זז בקצב שלך.
עידן :	ועכשיו?
ליעד :	עכשיו, מה?
עידן :	עכשיו אתה עדיין רוצה אותי?

	[ליעד שותק].
עידן:	אתה, ואני, ותינוק?
ליעד:	וסיון.
עידן:	כן וסיון. אז מה? היא אחלה. תהיה לילד אימא ואנחנו עדיין יכולים שיהיה לנו הכל. כל מה שרצינו, לא?
	ליעד שותק.
עידן:	אז... מה אתה אומר?
	ליעד שותק.
עידן:	פתאום זה לא כל כך פשוט, מה? [עידן מחייך חיוך מר ויוצא. משאיר את ליעד מיוסר]
סיון:	[שואגת. מחוץ לבמה] איפה השמלה שלי?
	[נכנסת לבמה. שואגת על ליעד] ראית את השמלה שלי?
ליעד:	[מפוחד] לא, לא.
סיון:	[חוזרת למאחורי הקלעים] חבל לכולם על הזמן!!!! אף אחד לא זז עד שאני מוצאת את השמלה שלי.
	בינתיים נשמעת מוזיקת פתיחה. ליעד מבחין באהרון שנכנס ומסתכל על החזרה מהצד.
ליעד:	[לאהרון]: אם באת להצטרף לקבוצה, קבל עצה ידידותית וברח!
	אהרון לא עונה לו רק מביט בו בקשב רב. אבינועם ושאר חברי הקבוצה מתמקמים בבמה עם תלבושות תקופתיות ושרים את שיר הפתיחה של ההצגה על הנאמבר של "בל" מ-"היפה והחיה".
אבינועם שר כולם רוקדים:	עיר קטנה שקוראים לה סאלם שם כולם הם נוצרים טובים מתנזרים מכל חטא ורשע מהשטן מתרחקים (- "יום טוב" - "תודה לאל" - "יום טוב") הנה הוא פרוקטור הוא איכר חסון ו... אדם חשוב ומכובד מאמינים למילתו הוא בוגד רק באשתו... כשעם אביגייל הוא מסתודד לבד אבינועם - בוקר טוב! רועי - בוקר טוב! אבינועם- שמעת שאשתו של פרוקטור, אליזבת', פיטרה את המשרתת שלה אביגייל? רועי- מה באמת? מה קרה? אבינועם - אין לדעת. (פרוקטור דווקא כן חיבב אותה). אולי היא לא כיבסה מספיק טוב את הסדינים. נערתנו אביגייל זועמת רוצה את פרוקטור לעצמה היא ביצעה איתו ניאוף אך האשימה בכישוף את אשתו כדי לתפוס את מקומה סאלם כולה נטרפת פרוקטור מואשם ועוד רבים גם צדיקים בנפש

	יאלצו לבחור בין שמם הטוב לבין חיים בין אם בלטת או קראת בספר או סתם אמרו "היא קצת שונה" בית הדין לך מחכה הוכחות זה קצת פאסה מול שופט את תעמדי היום לכלא או לגיהנום (לפרוקטור) אתה תתוודה עכשיו או ל.... גרדום
יוגב:	נראה לי היא אהבה את זה.
אבינועם:	נו, יעל?
סיון:	מה חשבת? אפשר לעשות ככה את כל ההצגה. ציד המכשפות המחזמר.
שחר:	תשתקו!
יעל:	סיימתם? יופי. כי אני שואלת את עצמי איזה סמים קשים, קשים, קשים, עשיתם שאתם חושבים שהדבר הזה עובר בכלל? איך זה קשור? אתם מקשיבים לי בכלל?
שחר:	אז לא אהבת?
יעל:	[מבטה ננעץ בו ואז פונה לכולם]. אתם יודעים למה בחרתי ב-"ציד המכשפות"? לא כי הוא קלאסיקה. לא כי הוא דרמה טובה. אלא כי אני מרגישה שאני לא יכולה יותר לשתוק. בזמן שאנחנו פה מתווכחים אם זה כבד מדי או לא, אנשים נשרפים. לא עם אש – עם מילים. עם חוקים. עם מחיקות. 400 אחוזים עלייה בפשעי שנאה נגד הקהילה רק בשנה האחרונה. בארה"ב מפטרים את כל הטרנסיות והטרנסים מהצבא. ופה – בישראל – בערוץ 14 העלימו את דנה אינטרנשיונל משידור ממלכת. לא כי טעו – כי מחקו. אנחנו לא כאן בשביל עוד ערב קהילתי. אנחנו כאן כי זו הדרך שלנו להגיב. לצעוק. לעמוד על המשמר.
אבינועם:	אז לא אהבת! [כולם מביטים באבינועם בהלם].
יעל:	אתם יודעים מה?! נגמרה החזרה. ערב טוב.
כולם ממלמלים, מנסים גם לנחם את אבינועם שלוקח קשה. הכל מתפרק. יעל נשארת במרכז הבמה, אוספת כל מני דפים. כולם מתרוצצים ומסדרים את הבמה. אהרון ניגש ליעל.	
אהרון:	אפשר מילה?
יעל:	כן, מה קורה?
אהרון:	אני אהרון. מחזיק תיק החינוך והתרבות במועצת העיר. נכנסתי עכשיו לתפקיד, לא מזמן.
יעל:	בהצלחה. יפה מצדך שבאת. יוסי הגיע רק להצגות וגם אז נהנה רק מהכיבוד בכניסה.
אהרון לא מגיב.	
יעל:	אני צוחקת, כן? לא משנה. מה התחלת להגיד?
אהרון:	את בוודאי ערה לזה שבגלל המלחמה כולם נכנסים מתחת לאלונקה ונאלצים לצמצם בתקציב.
יעל:	סליחה, אהרון? כן? באמת שאין פה מאיפה לצמצם. אני גם ככה עושה את ההפקה הזאת באפס תקציב.
אהרון:	אנחנו נאלצים לסגור את קבוצת התיאטרון הגאה בסוף החודש.
יעל:	אתה לא רציני...
אהרון:	מחר תצא הודעה רשמית. לא רציתי שתלמדי את זה מהעיתון. מצטער.

יעל:	סליחה, אבל יש פה קבוצה שעובדת, שנותנת את הנשמה איך אתם עושים דבר כזה? תנו לנו לפחות לעלות עם ההפקה.
אהרון:	יש לך עד סוף החודש. אם תצליחו בבקשה.
יעל:	אני לא מאמינה.
אהרון:	ההחלטה נלקחה. אין לי כל כך איך לעזור.
אהרון קם לוקח את התיק שלו מהנהן ליעל לשלום.	
יעל:	לאן עוד הגעתם עם הקיצוצים?
אהרון:	סליחה?
יעל:	אמרת שקוצץ התקציב. אני רק רוצה להבין...
אהרון:	יעל, זה לא אישי.
יעל:	אני לא שואלת אם זה אישי. אני שואלת אם עוד מסגרות נסגרות. ספר לי – חוגי שחמט? מקהלות בית ספר? מרכזים לגיל הרך?
אהרון:	אני לא נכנס לזה עכשיו.
יעל:	אז רק אנחנו? רק התיאטרון הגאה?
אהרון:	אל תנסי לעשות מזה אג'נדה.
יעל:	לא, אני שואלת שאלה לגיטימית. האם יש פה בעיה תקציבית – או שזה פתאום נהיה לא נוח ברמה התוכנית?
אהרון:	את יודעת מה? בהצלחה.
יעל:	זה לא נגמר פה.

תמונה 6

הבית של מני וליאת. מני, נועה וליאת נכנסים בדלת. נועה חבושה ביד.

ליאת :	[בנייד] : טוב, תודה תומר. כן, נועה מאד אוהבת מתנות. אני בטוחה שהיא תשמח למשהו קטן. [נועה מסמנת לה עם היד הבריאה שהיא רוצה גדול] או גדול. למרות שבסוף זאת רק הייתה מכה חזקה.
מני :	כל הכבוד לך ננו, היית היום מאד אמיצה. [נועה נגשת לחבק את מני]
נועה :	[מהוססת] : אבא, אתה חולה?
מני :	למה את חושבת שאני חולה?
נועה :	אתה עומד למות?
מני :	לא יפה שלי, ממש לא, למה את חושבת ככה?
נועה :	כי אתה נראה שונה ואמא כל הזמן עצובה.
מני :	אני לא חולה אבל...
נועה :	תספר לי...
מני :	איזו ילדה את! [מני מחבק את נועה] איך את מרגישה אותי..
נועה :	אתה לא רוצה לספר לי? [מסתכל אל ליאת בשאלה. ליאת מהנהנת בראש שהיא מסכימה]
מני :	אני כן, אבל אני לא יודע כל כך מאיפה להתחיל. כשאני הייתי בגיל שלך..
נועה :	לפני 200 שנה...
מני :	בערך. [צוחק]. כשהייתי בגיל שלך הרגשתי שאני לא רוצה להיות בן. רציתי להיוולד בת. [מלטף את שיערה] מושלמת ממש כמוך.
נועה :	אבא אתה צוחק?
מני :	לא אני רציני.
נועה :	אתה רוצה להיות אבא בת?
מני :	כן...
נועה :	יש דבר כזה שאבא הופך לאמא?
ליאת :	למעט מאד ילדים יש אבא שרוצה להיות אמא.
נועה :	זאת הסיבה שבגללה אתה מגונדר כל כך בזמן האחרון?
מני :	כן... נכון שתמיד אומרים לך שאת דומה לי? אז בחלומות שלי הייתי רוצה להראות כמוך.
נועה :	אז אתה הולך להתלבש כמו אמא?
מני :	כן. קצת...
נועה :	ולהתאפר כמוה?
מני :	כן. [שתיקה] ומה את חושבת על זה?

נועה :	אתה מאד אמיץ שסיפרת לי את הסוד שלך. ומתי אתה הולך למות?
מני :	[ליאת ומני חצי צוחקים חצי בוכים] אני לא יודע. אף אחד לא יודע מתי הוא עומד למות.
נועה :	אתה ואמא מתגרשים?
מני :	אני, [לוקח נשימה עמוקה] , אני לא יודע.
ליאת :	נונו, אני חושבת שעברנו מספיק טלטלות ביום אחד. מני בבקשה.
נועה :	אני לא רוצה. אני רוצה שתישארו יחד. יש הרבה ילדים בכיתה שלי שההורים שלהם גרושים וזה לא טוב.
ליאת :	נונו, נמשיך לדבר על זה מחר. את מאד עייפה ו...וגם אנחנו עייפים.
נועה :	תישאר.
מני :	יאללה נועילה למיטה כבר ממש מאוחר.
נועה :	רק אם אתה בא לתת לי חיבוק.
מני :	חיבוק קצר ואת עוצמת עיניים.
נועה :	חיבוק קצר וסיפור קצר. [מני יוצא עם נועה. ליאת כובשת את הפנים בידיים. מני חוזר לקחת את המשקפי קריאה שלו].
ליאת :	אני לא מסוגלת. חשבתי שאני יכולה אבל אני לא.
מני :	על מה את מדברת? ראית איך היא קיבלה את זה יפה.
ליאת :	אני לא יכולה. תלך מכאן בבקשה. בבקשה תלך.
מני?	אני לא הולך. ליאת בבקשה אל תשתגע לי. אמרת שאת מוכנה לתת לזה צ'אנס אז...
ליאת :	לך מכאן ! לך ! לך ! [ליאת נכנסת להיסטריה. מני מנסה להרגיע אותה אבל היא לא מפסיקה לצעוק עליו]. לך ! לך ! לך ! לך מכאן !
מני :	את לא נורמלית. [נועה יוצאת בריצה מהחדר. תוך כדי ליאת ממשיכה לצעוק על מני] מה את עושה? תפסיקי! את פוגעת בילדה! תפסיקי אני הולך עכשיו בשבילה אבל אם את חושבת שאני אוותר על נועה יש לך טעות. אני אלחם איתך עליה עם כל מה שיש לי. אני אקרא לך סיפור בפעם אחרת. בסדר ננו? [מני הולך. ליאת תופסת את נועה ומחבקת אותה חזק]

תמונה 7

חדר המנהל. 11:00. תומר ואהרון מחוץ לחדר המנהל.	
תומר :	[תומר משחק עם מצת. מעביר את האצבעות בלהבה. מבחין באהרון] אבא..
אהרון :	[לתומר] אתה יכול להסביר לי למה עוד פעם מוציאים אותי מהעבודה בגללך?
תומר :	זה לא קרה באשמ...
אהרון :	תפסיק כבר להתנהג כמו תינוק, אני באמת כבר לא יודע מה לעשות איתך? [מסתכל בשעון מחיש את צעדיו לכיוון המשרד של יפתח]
יפתח :	[יפתח נכנס] שלום אהרון. אני יודע שאתה מאוד עמוס, מאוד עסוק, אבל כמו שאתה יודע...
אהרון :	[מתיישבים] כן...
יפתח :	...לא הייתה לי ברירה. הבן שלך השתתף בתגרה מאוד חמורה.
אהרון :	תגרה?
יפתח :	כן , ואנחנו בבית הספר לא יכולים לסבול אירועים מהסוג הזה.
אהרון :	אתה רוצה לספר מה היה? [תומר שותק]
יפתח :	התפתחה קטטה בין 4 תלמידים. תומר פגע באחד מהם וגרם לו לשבר בארובת העין. הוא הובהל לבית החולים במצב לא טוב. בצוות בית הספר ערכנו התייעצות והחלטנו שכרגע תומר יושעה מבית הספר עד להודעה חדשה.
אהרון :	השעיה? יפתח, לפני שאנחנו עושים צעדים קיצוניים. תומר הוא ילד טוב, הוא תלמיד מצטיין. זה נכון שיש לאחרונה בעיות...
יפתח :	אנחנו מאד אוהבים ומעריכים את תומר, אבל בבית ספר עובדים עם תכנית התנהגותית. ואנחנו שולחים מסר חד וברור. אלימות – זה לא מקובל. מדובר על פציעה חמורה. אני מצטער אבל אי אפשר ...
אהרון :	אני בכלל לא בטוח שהאשמה היא על תומר. כמו שאני מכיר אותו, הוא בטח רק ניסה להגן על עצמו.
יפתח :	אף אחד כרגע לא יודע בדיוק מה היה שם, כי אף אחד מהילדים לא מדבר. אנחנו מכירים בצוות בית הספר שקורים כל מיני דברים בבית, ושעניין ה...
אהרון :	[קוטע אותו] אני מציע שתעצור כאן, בעיקר לאור כל האירועים שקורים פה לאחרונה, בבית הספר.
יפתח :	תראה, תומר אפילו לא לקח אחריות על החלק שלו בקטטה. הוא לא היה מוכן להתנצל.
אהרון :	אם מפריע לך שתומר לא לוקח אחריות, תומר ייקח אחריות.
יפתח :	[לוקח נשימה עמוקה] כן... [חושב]. תראה, במקרה כזה אשקול...
אהרון :	יש לך את המילה שלי. [אהרון קם על הרגלים לוחץ יד ליפתח]
יפתח :	טוב, אני מקווה אם כך, שזו פעם אחרונה שאנחנו נפגשים בסיטואציה כזאת...
אהרון :	אני בטוח. אני אשוחח עם תומר ונבהיר את העניין.

יפתח :	תודה.
אהרון :	בוא תומר.
יוגב :	[נכנס לחדר המנהל] : אה סליחה, לא ידעתי שאתה באמצע פגישה. אני מפריע?
יפתח :	לא, אנחנו בדיוק סיימנו. זה יוגב המורה לתנ"ך של תומר, וזה אהרון, אבא של תומר.
יוגב :	יש לך ילד מבריק.
אהרון :	תודה, תודה. אתה נראה לי מוכר. נפגשנו כבר?
יוגב :	כן, כן אתמול היית בחזרה שלנו בבית הגאה... [יוגב עושה איזו תנועת ריקוד קטנה] אני שחקן בקבוצת חובבים שם.
אהרון :	אה... כן, נכון עכשיו אני נזכר. [אהרון יוצא, יפתח דולק בעקבותיו]
יפתח :	אהרון... רגע רציתי לדבר איתך על עניין התקציב לפעילויות חוץ.
יוגב :	[יוגב ותומר נשארים לבד בחדר המנהל] אז מה אתה שוב עושה במשרד המנהל? [תומר מראה לו את האוזן החבושה] איך זה קרה?
תומר :	בגלל שאיתי בן של זונה? ככה קרה. בגלל זה.
יוגב :	ובכל זאת?
תומר :	הם התחילו לצחוק על דוד שלי, מני. לקרוא לו קוקסינל. הם חיברו שיר על אחותי והבת שלה...
יוגב :	אני לא ידעתי שאיתי יודע לחבר שירים. אם הוא חובב כתיבה כזה גדול, ניתן לו כמה חיבורים לכתוב לי עד סוף השנה. [תומר מחייך] או, ככה אני רוצה לראות אותך מעכשיו, לא כל הזמן פרצוף זועף, בסדר? [תומר מחייך ומהנהן, יוגב טופח לו על הכתף]
תומר :	תודה.
אהרון :	[מחוץ לבמה] תומר! [תומר יוצא]
יוגב :	[לתומר] ולך תבדוק את האוזן. זה לא נראה טוב.
תומר :	זה? זה כלום! אתה צריך לראות את איתי. [שניהם מחייכים. יוגב במין חייד נזיפה]

תמונה 8

הבית של ליאת ומני. אהרון יושב עם ליאת. בסלון כמה קופסאות קרטון ארוזות למחצה, מסמכים מפוזרים על השולחן. נועה מציירת משהו על השולחן לידם.

ליאת:	[ליאת לוקחת כדור הרגעה לפיה ומורידה אותו עם כוס מים]: מה שמוציא אותי מהדעת הוא איך שפספסתי את זה. איך שזה עבר לי מתחת לרדאר ולא קלטתי מה הולך...
אהרון:	[נועה רצה לקחת את כוס המים הריקה של אמא ולמלא אותה] מתי פעם אחרונה אכלת משהו? [הוא מניח את ידו על ידה, היא מושכת את היד]
ליאת:	אני אוכלת אתה לא רואה?
אהרון:	אני מתכוון – משהו רציני. להביא לך משהו?
ליאת:	מה עבר לו בראש...
נועה:	[מסיימת לצייר ומניחה את הציור בידיים של ליאת]: אמא זה בשבילך. [ליאת לוקחת את הציור ומקנחת את העיניים. אהרון מלטף את ראשה של הילדה]
אהרון:	ואיך היא מקבלת את זה? [מרים סנטר לכיוונה של נועה]
ליאת:	היא?! [עוברת לאנגלית] Yesterday he came to pick her up from school with makeup on. Wearing make-up!! She told everyone he is an actor. A 7-year-old girl has to lie to the world because she's ashamed of her father – [חוזרת לעברית] נו אני שואלת אותך?! זה נשמע לך הגיוני.
אהרון:	לא. זה נשמע לי נורא ואיום. הוא נדפק לגמרי.... חייבים להעיף אותו מכאן.
ליאת:	אבא! [עוברת לאנגלית] Not near the child. זה הדבר האחרון שהיא צריכה לשמוע עכשיו! מה קורה לך? [לנועה]: לך לחדר נונ. אני וסבא צריכים לדבר כמה דקות.
נועה:	מחר אני הולכת לבית הספר?
אהרון:	למה, היא לא הלכה היום?
ליאת:	[לנועה]: כן חמודה. [היא נושקת על מצחה]. [נועה יוצאת מהבמה] אני אומרת לך, לא מצאתי את הכוחות. לא היה לי הפרצוף לצאת ככה מהבית. יש לי הרגשה שכולם כבר יודעים. אני לא יודעת איך אני מתמודדת עם המבטים האלה של כל האימהות בכיתה שלה....
אהרון:	נגיש נגדו תלונה!
ליאת:	תלונה על מה? על זה שהוא רוצה להיות אישה?
אהרון:	נבקש צו הרחקה או משהו. צריך להרחיק אותו כמה שאפשר מנועה.
ליאת:	אי אפשר להרחיק אותו. אין לי עילה. זה לא שהוא ניסה לפגוע בנו....
אהרון:	ליאת, אסור לך לוותר פה....
ליאת:	היא כל הזמן שואלת עליו, אני לא יודעת מה אפשר לעשות.
אהרון:	תגידי לה את האמת. תגידי לה שהוא חולה במחלה קשה מאוד, והוא צריך טיפול.. [ליאת שולחת יד לכדורים ושולפת עוד אחד]. אולי די עם הכדורים האלה?! למה זה טוב?

ליאת :	לחרדה.
אהרון :	[הוא ממתין שתבלע את הכדור הנוסף ואז אומר] : אז מה תעשי? תתני לו לראות את נועה?
ליאת :	אני אעשה הכל כדי שזה לא יקרה, אבל זה תלוי בבית המשפט.
אהרון :	רק עליהם אפשר לסמוך באמת. תשאירי לי...
ליאת :	אבא, אל תעשה שטויות...
אהרון :	תגידי לו שאת מבקשת ממנו להתרחק מכאן, לפחות בתקופה הקרובה. אחר כך נראה. בזמן הזה אני כבר אמצא משהו.
ליאת :	אל תסתבך בגללו.
אהרון :	[קם, מלטף את ראשה של ליאת ושותק ארוכות. לבסוף אומר] : אני אטפל בזה, אל תדאגי.
ליאת :	למה לעזאזל אתה מתכוון – תטפל בזה?!
אהרון :	את תראי.
ליאת :	שלא תעז לעשות משהו מטומטם – אתה שומע?!
	[נועה נכנסת שוב לסלון, ציור נוסף בידיה. ליאת קמה ומרימה אותה על הידיים] מה קרה חמודה? הכל בסדר?
נועה :	הכנתי משהוא לאבא.
אהרון :	[נושק למצחה של הקטנה] נועה, בואי תני לי חיבוק. אני בדיוק הולך.. בואי תראי לי מה ציירת... [נועה נותנת לו את הציור. רואים שם גבר (זקן צרפתי?) לובש שמלה ונעלי עקב. אהרון נראה בהלם, הוא מיישיר מבט לליאת]
ליאת :	אני מבקשת ממך...
אהרון :	אני לא אתן לקוקסינל הזה להרוס לכן את החיים, את שומעת? [אהרון אוסף את המפתחות מהשולחן, מסדר את הכיסא והולך אל הדלת]. עוד מעט הסיוט הזה ייגמר. [יוצא מהבמה]
ליאת :	שאלוהים ישמור אותנו.

תמונה 9

חדר בית החולים בו מאושפז מורן. מורן שוכב במיטה, משחק בטלפון הנייד. ליהי נכנסת. פנקס ועט ביד. היא מתיישבת לידו מבלי שהוזמנה. מורן מניח בצד את הטלפון.

ליהי :	מה שלומך מורן? איך אתה מרגיש. [מגישה לו איזה פחית מהמכונה].
מורן :	בסדר. הרבה יותר טוב.
ליהי :	[חצי חייד]: יש לך סבלנות אליי? אני צריכה לעשות כמה השלמות לחקירה. אתמול פשוט היית עוד...
מורן :	חצי מסטול?
ליהי :	ויש לא מעט דברים שעוד לא ברורים לי בעדות שלך.
מורן :	את לא צריכה שההורים שלי יהיו נוכחים בשיחה כזו?
ליהי :	לא, כי אתה לא נחקר באזהרה. אם זה חשוב לך, אוכל לקרוא לעובד סוציאלי.
מורן :	לא צריך. את יכולה לשאול.
ליהי :	אני מבינה שהגעת למסיבה ביוזמתך.
מורן :	זה הולך לסבך אותי, התשובה הזו?
ליהי :	אולי עם ההורים שלך, אבל לא איתי. אתה יכול לספר לי מה קרה אתמול בלילה?
מורן :	כן. הגעתי עם עוד חברים. רקדנו קצת, שתינו.
ליהי :	אתה זוכר במקרה איך הגעת למסדרון שליד חדרי ההנהלה?
מורן :	הלכתי לשם.
ליהי :	לבד?
מורן :	אני ממש לא זוכר מה קרה שם.
ליהי :	אתה זוכר אם קיימת יחסי מין עם מישהו?
מורן :	סליחה?
ליהי :	אתמול אספנו דגימות של זרע גם מהשמלה שלבשת, וגם מהגוף שלך.
מורן :	לא שכבתי עם אף אחד.
ליהי :	חשוב מאוד שתאמר לי פה את האמת, מורן. זה ההבדל בין מין בהסכמה לבין אונס.
מורן :	לא שכבתי עם אף אחד.
ליהי :	אז אתה חוזר על הגרסה שלך שהגעת למסיבה, לא קיימת יחסי מין עם אף אחד, שתית משקה, ומאז אתה לא זוכר מה קרה לך.
מורן :	כן. כן. אין לי מושג. אני לא זוכר כמעט כלום מאותו הערב. כולם היו מחופשים, השתוללנו, וזהו. לא זוכר עם מי דיברתי, או מה קרה.
ליהי :	אז זה אומר שהחקירה שלנו באופן רשמי הופכת להיות חקירה של אונס. זה חשוב מאוד שלא תדבר עם אף אחד על זה. הדרך הכי טובה לקדם את החקירה היא אם החשוד לא ירגיש מאוים ויתחיל לעשות טעויות. אוקיי?
מורן :	כן.

ליהי :	אתה זוכר אולי מה היה המשקה שלקחת, ומאיפה לקחת אותו? [הדלת נפתחת ויוגב נכנס פנימה]
מורן :	יוגב!
יוגב :	אוי, סליחה, לא התכוונתי להפריע.
ליהי :	אנחנו מסיימים עוד דקה.
יוגב :	[לליהי] אני יוגב, המוחנך של מורן.
מורן :	מה אתה עושה פה?
יוגב :	רציתי לראות מה שלומך, מה קורה איתך. יש לך לכלוך על הפנים. [מורן מנגב את הפנים]. לא פה שם. [מורן לא מוצא, ויוגב מנגב לו את הפנים, ליהי צופה מהצד].
ליהי :	רק תענה לי על השאלה, בבקשה [ליהי קמה מהכיסא, ראשו של תומר מציץ מהדלת].
מורן :	אני זוכר שלקחתי כוס ומזגתי לעצמי וודקה עם רד בול. היו שולחנות של משקאות באולם. [תומר נכנס פנימה, מורן מעיף לעברו מבט].
ליהי :	ואתה רק מזגת לעצמך כוס ואז הלכת למשרדי ההנהלה.
מורן :	כן. משהו כזה.
ליהי :	למה? [מורן לא עונה לה] מורן אני צריכה לדעת.
מורן :	[מורן מעביר מביט מתומר ליוגב, ואז שוב לליהי]: אני מצטער, אני פשוט לא זוכר.
ליהי :	[סוגרת את הפנקס ומכניסה אותו לכיס]: בסדר. אם תיזכר אני מבקשת שתתקשר אליי ואגיע לפה שוב.
יוגב :	אז מתי משחררים אותך?
מורן :	אני באמת לא מבין למה הם מחזיקים אותי פה עוד. אני מרגיש טוב, בסך הכל.
ליהי :	אני מניחה שהם רוצים לראות שאתה תקין בכל המדדים לפני שמשחררים אותך. בכל זאת, מצאו אותך בלי הכרה, זרוק במסדרון של בית הספר. [רגע של שתיקה] תרגיש טוב. [יוצאת. ביט יוגב מביא מתנה למורן. תומר נכנס + תגובה של יוגב לכניסה שלו]
מורן :	[ליוגב] שמע, אני יודע שאתה מאוכזב ממני...
יוגב :	אני לא...
מורן :	שנייה. תן לי לסיים... אבל אני מבטיח לך, חוץ מכמה בירות לא לקחתי כלום. לא נגעתי בסמים. אני לא יודע לעשן. בפעם האחרונה שהציעו לי סיגריה כמעט נחנקתי.
יוגב :	מורן, לא באתי לשפוט אותך. באתי לתמוך בך. [יוגב מעיף מבט לתומר]: ומה איתך? גם אתה חגגת שם אתמול? [מחליף מבטים עם מורן] הבנתי אותך. הכל טוב.
תומר :	מה קורה בבית הספר, יש נזק?
יוגב :	יש הרבה בלגן, אבל לא נזק משמעותי. המשטרה תגלה מאוד מהר מי היה שם, בכל זאת בית הספר מרושת במצלמות אבטחה.

[למורן, שנראה לחוץ]: לא התכוונתי ליפול עליך ככה, רק לעבור ולראות שאתה מרגיש טוב. [יוגב קם, מלטף את כתפו של מורן. תומר מסתכל בערגה] רק עשו לי טובה, אל תעשו עוד שטויות.	
כן המורה!! [בנימה צינית – כמו כן המפקד]	תומר:
נראה מחר. [יוצא מהחדר].	יוגב:
[לתומר] כן המורה? אתה מאוהב בו!	מורן:
סתום! מה הוא עושה פה?	תומר:
אין לי מושג. הוא פשוט הגיע. לא הודיע מראש או משהו. פשוט בא.	מורן:
אני מקווה שלא אמרת לו כלום על המסיבה.	תומר:
נראה לך? למה שאני אגיד לו?	מורן:
הוא יודע שלקחת לו את השמלה?	תומר:
אין לי מושג. הוא לא אמר על זה כלום. אבל דיר בלאק אם אתה פולט משהו.	מורן:
תירגע, מורן. למה שאני אגיד?	תומר:
לא יודע. אתה כל היום בלחץ. גם אתמול נראית כאילו אתה הולך להתעלף עוד שנייה. אפשר לחשוב מה כבר עשינו...	מורן:
לא עשינו כלום! שתינו קצת, התעלפת, ואז הגיעה המשטרה.	תומר:
על מה אתה מדבר?! אתה סיבכת אותי בחקירת אונס. לקחו לי דגימות מהגוף. הייתי צריך להוציא אותך מהארון, כל הסיפור הזה היה נגמר על הסמים, וזהו!	מורן:
הדבר האחרון שחסר לי עכשיו זה שיגלו עלינו. אם זה קורה - אני תולה את עצמי...	תומר:

תמונה 10

אולם התיאטרון לפני חזרה של האנסמבל.	
ליאור :	סיוון כנראה אכלה משהו לא טוב. היא מקיאה את נשמתה.
יעל :	יופי. הלכה החזרה. [סיוון יוצאת מהשירותים] היי, מותק איך את? להביא לך משהו? אולי תה?
סיוון :	לא, אני בסדר.
יעל :	[לליאור] תביא לה תה. איפה התה? תביא לה תה.
ליאור :	[לסיוון] 2 סוכר? [סיוון מהנהנת, ליאור יוצא]
סיוון :	אני לא חושבת שאני יכולה ככה לעלות לבמה.
יעל :	בטח, בטח, תנוחי. אם תשתפרי, תעלי ותעשי.... בינתיים אני אבקש ממישהו שיסמן אותך.
עידן :	[נכנס לבמה עם מני בלבוש נשי] יעל, תכירי זה מני. [הוא מחווה כלפיו] היא רוצה להצטרף לקבוצה שלנו.
יוגב :	[יוגב ניגש לחבק את מני] שמעתי עליך מתומר. [מני מהנהנת לחיוב]
עידן :	את תמצאי איזה תפקיד בשבילה, נכון?
יעל :	[יעל מחייכת] בטח... אני בטוחה שנמצא משהו בשבילך.
מני :	אני סתם הגעתי לצפות אני לא בטוחה שאני רוצה לעלות לבמה...
יעל :	אין לחץ. קחי את הטקסט ותלמדי את התפקיד שמסומן במרקר עד שבוע הבא.
מני (טלי) :	מה? [צוחקת] הבנתי!
יעל :	יופי. אנחנו נסתדר. את תראי, זאת קבוצה של משיגענע' אבל כולם עם לב טוב. אחד אחד.
אריק :	למדתי את הטקסט!
יעל :	מצוין... אבל הערב אנחנו עובדים על פרוקטור ואביגייל.
אריק :	אז מתי החזרה שלי?
יעל :	אני עובדת לפי התוכנית, ואתה בכלל זקוק לחזרה?
אריק :	סליחה, יעל סליחה, זה שאני שחקן טוב יותר מאחרים זה לא אומר שאני לא זקוק לחזרות... את חייבת לתת לי את אותה תשומת לב...
יעל :	[קוטעת אותו] אוקיי, אוקיי תרגיע...אני אעבוד איתך מאוחר יותר. עכשיו תראה את פרוקטור ואביגייל עובדים.
אריק :	בטח, בטח אפילו לי יש מה ללמוד.
יעל :	[למני] מה אמרתי לך?
מני (טלי) :	[צוחקת] אני מתחילה לקלוט את התמונה.
יעל :	[ליאור מגיע עם התה, יעל לוקחת ממנו ושותה בעצמה] מה זה? [יורקת חזרה לכוס] איפה הזירו שלי?

	[ליאור, מבולבל, רץ להביא ליעל זירון] טוב חברים, אני צריכה שמישהו יסמן החזרה את אביגייל כי סיוון לא מרגישה טוב.
יוגב:	אני מוכן.
יעל:	אתה?
יוגב:	כן! למה לא? מרב שעבדתי איתה על הטקסט אני כבר יודע אותו בע"פ.
יעל:	אוקי, טוב. בואו ננסה: הסצנה של אביגייל ופרוקטור.
ליעד (כפרוקטור):	את מטומטמת מארי וורן? את חרשת? אמרתי לך לא לעזוב את הבית, אמרתי או לא? למה אני משלם לך משכורת, תגידי לי: אני מחפש אותך יותר ממה שאני מחפש את הפרות שלי, עגלה קטנה!
ליאור: (כמארי וורן)	באתי רק לראות מה חדש בעולם.
ליעד:	את תיכף תרגישי על התחת שלך מה חדש בעולם. עכשיו עופי הביתה, אשתי מחכה עם עבודה בשבילך. [מארי וורן יוצאת לאט מנסה לשמור על כבודה]
רועי: (כמרסי לואיס)	[שתייהן פוחדות ממנו ומגורות באופן מוזר] גם אני הולכת, הכי טוב. אני צריכה לשמור על רות. בוקר טוב, מר פרוקטור. [מרסי מתגנבת החוצה. מאז כניסתו של פרוקטור עומדת אביגייל כאילו על קצות האצבעות, מרותקת לנוכחותו, בעיניים קרועות. הוא מעיף בה מבט ואז ניגש לבטי על המיטה]
יוגב:	כמעט שכחתי כמה כוח יש לך, ג'ון פרוקטור! [פרוקטור מביט באביגייל, רמז קלוש לחיוך של היכרות על פניו]
יעל:	[אריק נכנס לבמה מאופר ולבוש בשמלה]. מה אתה עושה על הבמה?
אריק:	אני מסמן את בטי.
יעל:	מה יש לך על הפנים?
אריק:	התאפרתי.... היא חולה היא לא מרגישה טוב.
יעל:	[מיואשת] אוקיי, בואו נמשיך בבקשה.
אריק:	[מתיישב על המיטה] עוד לא, [חובש מצנפת] עכשיו. [נשכב]
ליעד:	על מה כל הרעש כאן?
יוגב:	[בצחוק עצבני]. אה, היא סתם עשתה קצת שטויות.
ליעד:	הדרך ליד הבית שלי מלאה כל הבוקר עולי רגל לסאלם. כל העיר מקשקשים על כישופים.
יוגב:	גדול! [מתקרבת אליו, מצודדת, בטוחה בעצמה חורשת רע] אתמול בלילה רקדנו ביער ודוד שלי קפץ עלינו פתאום מבין השיחים. היא נבהלה, זה הכל.
ליעד:	[חיוכו מתרחב] את לא מפסיקה להתפרע, מה? [צחוק מייחל עולה ממנה והיא מעזה להתקרב אליו מביטה בקדחתנות לתוך עיניו] ילקו אותך בכיכר עוד לפני שתגיעי לגיל עשרים. [הוא פוסע צעד כדי ללכת והיא קופצת לנתיב הליכתו]
יוגב:	תגיד לי משהו, ג'ון, משהו יפה, רך. [תשוקתה המרוכזת מחסלת את חיוכו]
ליעד:	לא, לא אבי, זה נגמר.

יוגב :	[מקנטרת] באת שמונה קילומטר רק כדי לראות איזה ילדה מטומטמת עפה? לא מאמינה עליך.
ליעד :	[מציב אותה מחוץ לנתיב] : באתי לראות איזה מהומות הדוד שלך מבשל עכשיו [בהדגשה ובהחלטיות] : תוציאי לך את זה מהראש. אבי.
יוגב :	(לופתת את ידו בטרם יוכל לשחרר אותה) גיון אני מחכה לך כל לילה.
ליעד :	אבי, לא נתתי לך שום סיבה לחכות לי.
יוגב :	[עכשיו מתחילה להתרגז – היא לא מאמינה] נתת לי משהו יותר מסיבה, אני חושבת!
ליעד :	אבי. תשכחי מזה. אני לא אבוא אליך יותר.
יוגב :	אתה משחק איתי?
ליעד :	את יודעת שלא.
יוגב :	אני יודעת שהצמדת לי את התחת מאחורי הבית שלך והזעת כמו פר הרבעה כשרק התקרבותי אליך. או שאולי חלמתי את זה... זאת היא זרקה אותי אז אל תעמיד פנים שזה היית אותה. ראיתי את הפרצוף שלך כשהיא זרקה אותי ואתה אהבת אותי אז ואתה אוהב אותי עכשיו.
ליעד :	אבי, זה טירוף מה שאת אומרת.
יעל :	אוקי בוא נעצור רגע. יוגב יפה מאד. ליעד...
ליעד :	יעל, אולי אני לא מתאים לתפקיד. אולי אני לא שחקן...
אריק :	[צץ מהשמיכה] לא לדאוג. אני צפיתי שזה מה שיקרה אז למדתי את הסצנה הזאת בע"פ. אני מוכן.
יעל :	אריק !!!
אריק :	אין צורך להודות לי. אני גם לא כועס, רק קצת חבל על הזמן היקר שבזבזנו...
יעל :	שמישהו יוציא אותו מפה.
אריק :	למה את ככה מתרגשת?
יעל :	אני מסוגלת להרוג אותו.
אריק :	נו, די, די הנה אני בשקט.
יעל :	אני אהרוג אותך. [סיוון בינתיים יוצאת החוצה להקיא]
אריק :	אני לא אומר מילה.
יעל :	ליאור!
אריק :	הנה אני שוכב במיטה לא מוציא הגה.
ליאור ממחר להביא ליעל את הזירו. יעל מעסה את הרקה. פאוזה ארוכה.	
יעל :	אם אני אומרת שאתה שחקן אז אתה שחקן! ליעד! [רעיון עולה בראשה] אני יודעת!
ליעד :	כן?

יעל :	תנשק את יוגב.
ליעד :	מה? בשביל מה?
יעל :	בשביל להרגיש את המשיכה. אם אין משיכה אין קונפליקט. אביגייל מעוררת אותך לחיים אתה רוצה אותה אבל היא הפרי האסור ...יש בעיה?
ליעד :	[מסתכל על עידן] לא, לא....
יעל :	אביגייל רואה שעם אשתך אתה גבר מת מהלך. היא מחברת אותך ליצרים שלך היא מפיתה בדך חיים.
יוגב קופץ על ליעד ומנשק אותו. ליעד מופתע אך אחרי רגע מחזיר לו נשיקה. שחר ואריק מצלמים במצלמה את הנשיקה, בלי שיוגב ישים לב. עידן עומד לצאת מהחדר אבל סיון תופסת לו את היד ונתמכת בו, היא לא מרגישה טוב.	
יעל :	אוקי, אוקי. נו? הלו, טוב די! די!
שחר :	הן יודעות להתחיל אבל לא יודעות להפסיק.
יעל :	ליעד, בסדר? אתה מתחיל להבין על מה אני מדברת?
[ליעד מבחין בעידן וסיון. מהנהנן עם הראש]	
יעל :	יופי, יופי. אנחנו ממש מתקדמים. קחו 5 ואנחנו נחזור לעבוד על הסצנה של מארי וורן...
סיון :	[שרצה באמצע הסצנה להקיא חוזרת עכשיו] יעל אני מצטערת. אני ממש, ממש לא מרגישה טוב.
יעל :	אוי לא, רק שזה לא איזה וירוס שלא הדבקת לי את כולם.
עידן :	לא, זה לא וירוס.
יעל :	בפעם האחרונה שמישהו אמר לי ...
סיון :	זה לא וירוס. אני כבר הרבה זמן רוצה לספר לך אבל....
יעל :	[מסתכלת על שניהם] לא נכון, לא נכון. תגידי לי את זה את. אני רוצה לשמוע את זה ממך.
סיון :	[מהנהנת. בחיוך גדול]: אני בהיריון.
יעל :	יאהההה יאהההה אני לא מאמינה. מזל טוב. מזל טוב מותק.
עידן :	ששששש.... זה עוד ממש בהתחלה אז לא סיפרנו כלום לאף אחד.
יעל :	היי, הסוד שלכם שמור איתי.
סיון :	אני כל הזמן בחרדות.
יעל :	אל תדאגי בואי נתפלל שהפעם טפו, טפו, הכל יעבור בשלום.
סיון :	אמן. בכל אופן אני לא חושבת שאני אוכל לעשות את אביגייל בהצגה.
יעל :	אההה וואו ... את בטוחה?
סיון :	את יודעת כמה רציתי את התפקיד הזה... אבל זה היריון מאד יקר ובעצם אני אמורה לשכב בבית ולא לעשות כלום, וכל הלחץ הזה של החזרות ושעות שעומדים על הרגליים בטח לפני שההפקה עולה... אין לי ברירה....
יעל :	בטח, בטח יפה שלי. זה חשוב יותר מהכל.

סיון :	אני חושבת שאני אלך עכשיו הביתה. אני פשוט ממש, ממש על הפנים.
יעל :	בטח לך, לך. [סיון יוצאת, עידן מלווה אותה, וחוזר. יעל לוקחת נשימה עמוקה. מיואשת, ליאור נכנס] אני לא יודעת מה לעשות.
ליאור :	מה קורה?
יעל :	מה שחשבנו שקורה...
ליאור :	או.. ואוו... אז מה האופציות? יוגב?
יעל :	זה הרבה יותר גדול מזה שאין אביגייל עכשיו! התלבשות לא הגיעו. ההקלטות של המוזיקה עוד לא מוכנות. אה כן ויש גם את הפרט הקטן הזה שאנחנו צריכים להיות מוכנים עד סוף החודש... נראה לי שאין ברירה.
ליאור :	אל תעשי את זה.
יעל :	איזה עוד אופציה יש?
ליאור :	יעל!
יעל :	אין ברירה, ניסיתי... אפילו הלכתי לראש העיר. כלום לא עזר.... איפה כולם?
ליאור :	מאחורי הקלעים.
יעל :	קרא להם בבקשה. [ליאור יוצא, יעל משפשפת את פניה, מותשת. כולם יוצאים מאחורי הקלעים בבלאגן] אוקיי, אוקיי כולם יש לי... [קולה נבלע בבלאגן]
ליאור :	[בהתפרצות] אולי תהיו רגע בשקט. ליעל יש משהו להגיד. [מתחיל לבכות]
אריק :	מה?
שחר :	מה קרה?
אבינועם :	ליאור הכל בסדר?
ליאור מנסה לדבר, משתנק ויוצא החוצה.	
יעל :	טוב חברים, לא לדאוג לליאור. הכל בסדר. הוא פשוט קצת מתרגש. יש לי בשורה לא טובה. הודיעו לי מהעירייה שבגלל קיצוצים בתקציב נלקחה החלטה לסגור את הקבוצה.
עידן :	מה?
אריק :	אין מצב.
שחר :	אני לא מאמין.
אבינועם :	ומה עם ההצגה שלנו?
יעל :	מבחינתם הם יאפשרו לנו לעלות את ההצגה רק אם זה קורה עד סוף שנת הפעילות.
אריק :	זה סוף החודש.
יעל :	נכון. האמת, שאתם מכירים אותי שאני כזאת שנלחמת ולא עוצרת באדום אבל... עכשיו הבנתי שגם סיון לא יכולה לעשות את התפקיד...
אבינועם :	מה?
שחר :	למה?

ליעד :	יש לה בעיות בבטן. [עידן תוקע לו מבט]
אריק :	מה יש לה? אליקובטור?
עידן :	הליקופטר. אולי זה עניינה והיא לא מעוניינת לשתף? בכל אופן זה המצב. עצוב מאוד אבל...
אבינועם :	אין סיכוי!
יוגב :	מה?
שחר :	אנחנו עבדנו קשה מדי מכדי לוותר.
אבינועם :	את רוצה להגיד לי שלמדתי את כל הטקסט של הכומר לחינם? אני מת! כל ערב אני מדקלם את זה לפני השינה.
יעל :	אני יודעת. אני יודעת שעבדתם קשה וגם אני מתוסכלת אבל...
שחר :	יעל! אנחנו עולים עם ההצגה! אנחנו לא מוותרים.
עידן :	בדיוק.
אבינועם :	אנחנו יכולים לעשות את זה.
אריק :	אני כבר הזמנתי את כל המשפחה מאשדוד הם קנו 22 כרטיסים.
אבינועם :	גייזס! כמה אתם?
אריק :	תסתמי ותגידי תודה שמישהו בא לראות את הוודג' שלך ועוד מוכן לשלם על זה כרטיס.
אבינועם :	יבורך הפרי.
יעל :	טוב, חברים ...
ליאור :	[שחזר בינתיים, בקול נכאים]: יעל, את מוכנה לפחות לנסות?
יעל :	אם עולים בסוף החודש, זה אומר שאני צריכה את התחת שלכם פה כל יום עד שעולים. [תגובות נלהבות של כולם] ואני יודעת שהרצונות של כולם טובים, אבל כשזה מגיע לרגע האמת... לכל אחד יש את העניינים שלו....אני לא יודעת...
ליאור :	יעל בבקשה!
יעל :	אני אחשוב על זה.

תמונה 11

כיתה בבית הספר. יוגב יושב לבדו ובודק מבחנים. תומר נכנס.	
תומר:	היי יוגב.
יוגב:	[עסוק בענייניו] היי תומר. מה קורה?
תומר:	יש לך כמה דקות?
יוגב:	[מציץ בטלפון הנייד]: האמת שבעוד רגע יש לי פגישה עם יפתח. מה העניין?
תומר:	אני לא יודע מאיפה להתחיל....
יוגב:	[מתמתח לאחור בכיסא ומסמן לתומר בידו]: בוא שב.
תומר:	אתה צדקת. הייתי שם.
יוגב:	מה?
תומר:	במסיבה. הייתי שם. עם מורן.
יוגב:	אוקיי.
תומר:	רצינו להתרחק קצת, שאף אחד לא יראה. אתה מבין?
יוגב:	הייתם ביחד?
תומר:	כן. לא חשבנו שזה יפעיל את האזעקה של בית הספר. עשינו שטויות.
יוגב:	מה עשיתם?
תומר:	פתאום הוא התמוטט, העיניים שלו התהפכו. חשבתי שהוא חוטף התקף לב או משהו... ניסיתי לעזור לו, להרים אותו אבל אז המנהל הגיע, והשוטרים.
יוגב:	אז השארת אותו שם?
תומר:	נלחצתי, לא ידעתי מה לעשות ברחתי הביתה.
יוגב:	תומר, אתה חייב לספר את זה למשטרה.
תומר:	אני לא יכול לדבר עם המשטרה. אני לא יכול שהסיפור הזה יצא החוצה – אתה מבין?
יוגב:	אם הם ימצאו ראיות שאתה קשור לזה....
תומר:	אבא שלי... כל האידיוטים בשכבה. אם זה מתפוצץ בחוץ - הלך עליי.
יוגב:	תומר, זה לא עובד ככה. אתה יכול למצוא את עצמך....
תומר:	אבא שלי לא יודע עליי כלום. הדבר האחרון שאני רוצה לעשות עכשיו זה לספר לו. הוא גם לא יקבל את זה בחיים.
יוגב:	תומר זה אבא שלך. אבל אם אתה לא רוצה לדבר איתו על זה - אז אפשר לדבר עם היועצת.
תומר:	רק זה חסר לי.
יוגב:	אוקיי. אז אפשר לפנות לבית הגאה שם בטוח תוכל לקבל עזרה.
תומר:	יוגב, אתה לא מבין? הכל התחרבן. אם המשטרה מקשרת אותי למורן הם יכולים להפיל את התיק עליי. מורן לא זוכר כלום. הם יחשבו שאני סיממתי אותו. [כפות הידיים של תומר רועדות, הוא מעיף אליהן מבט ואוחז את האחת בשנייה]
יוגב:	[לוקח את הידיים של תומר ואוחז אותם בחיקו].

	תומר, תסתכל עליי. תסתכל לי בעיניים. [תומר מרים מבט] אתה לא אשם, בסדר? זו לא אשמתך. הם ימצאו מאיפה מורן קיבל את הסם, מי שם לו אותו בתוך הכוס. יש היום שיטות, כל מני טכנולוגיות. הם יבינו מהר מאוד שלך אין קשר לזה. אבל אתה חייב, חייב ללכת אליהם ולספר להם מה קרה. אתה הקורבן פה.
תומר:	אני לא מסוגל...
יוגב:	אתה חזק, כבר ראיתי אותך נלחם, עומד על שלך.
תומר:	זה משהו אחר. [ידין עדיין רועדות בידין של יוגב] אני לא יכול לדבר על זה עם אף אחד חוץ ממך.
יוגב:	זה בסדר. אני.... אם אתה צריך, גם אני פה. אתה יכול תמיד...
תומר מזנק על יוגב ומנשק אותו על השפתיים. באותו הרגע יפתח המנהל נכנס לכיתה. יוגב בהלם, לוקח לו רגע להתעשת ואז הוא מעיף את תומר ממנו, קם ומתרחק ממנו.	
יוגב:	מה אתה עושה? אתה השתגעתי? [הוא מקנח את פיו בידין]
תומר:	[תומר קם גם הוא ומתרחק לצד השני] סליחה, לא התכוונתי. [הוא שוב מחזיק יד אחת בידיו השנייה, נראה מבולבל, ואז יוצא מהכיתה בסערה, חולף על פני יפתח].
יפתח:	תומר! בוא הנה. חכה! [יפתח יוצא אחרי תומר וצועק]: תומר!! [אבל תומר כבר לא שם. יפתח פונה אל יוגב]: מה זה היה הדבר הזה?
יוגב:	אתה שואל אותי? ראית איך הוא התנפל עליי?
יפתח:	התנפל עליך? זה ילד בן 17, אתה נורמאלי?!
יוגב:	על מה אתה מדבר? לא עשיתי כלום! הוא ישב פה ושפך את הלב, ושתי דקות אחר כך הוא כבר היה מרוח עליי. מה אתה רוצה ממני?
יפתח:	מה אני רוצה ממך? שתתנהג כמו איש חינוך, ולא תגרום לתלמידים שלך לחשוב שאתה החבר שלהם או... המאהב שלהם, או אלוהים יודע מה.
יוגב:	איך לעזאזל אני יגורם לתלמידים שלי לחשוב שאני המאהב שלהם?
יפתח:	איזה פרצוף יהיה לי עכשיו מול אבא שלו? הוא מחזיק תיק החינוך בעירייה.
יוגב:	[אוסף את הדברים שלו]: הילד הזה התנפל עליי. לא עשיתי כלום. ישבתי ובדקתי מבחנים. הוא ניגש, ביקש עזרה, ואני בסך הכל...
יפתח:	עזרה במה?
יוגב:	סליחה?
יפתח:	במה הוא ביקש עזרה? אמרת שהוא ביקש עזרה, נכון?
יוגב:	זה לא עניינך. זה ביני ובינו.
יפתח:	זה ועוד איך ענייני, בעיקר אחרי מה שראיתי, ועוד אחרי מה שקרה פה באולם הספורט. אתה יודע מה? אני מציע לך לקחת כמה ימים בבית.
יוגב:	יפתח, אתה מוציא אותי לחופשה כפויה?
יפתח:	כן, שב בבית כמה ימים, תגיד שאתה חולה או משהו. אני אשקול בינתיים מה לעשות איתך. אבל דע לך שאני מחוייב לדווח על זה לאהרון ולכל הגורמים הרלוונטיים. אם הוא ישמע מהבן שלו שזה מה שקרה, בית הספר הזה ייסגר וכולם ישלמו את המחיר.

[יוגב כבר סיים לארוז ונמצא בדרך החוצה, אבל שנייה לפני הוא מסתובב ומצמיד את פניו לפרצופו של יפתח]. לא עשיתי כלום לתומר, לא נגעתי בו, לא פלרטטתי אתו, לא פיתית אותו. כלום. בסך הכל הקשבתי לו. [יוגב יוצא. יפתח קורא לו מאחור]:	יוגב:
את זה תגיד למשטרה. לא לי.	יפתח:

תמונה 12

ביתם של אהרון ותומר. תומר שוכב במיטה בחדרו, מתעסק בנייד, אהרון נכנס מבלי לדפוק.	
אהרון :	תתלבש, אנחנו יוצאים.
תומר :	לאן?
אהרון :	למשטרה!
תומר :	למשטרה? למה? מה קרה?
אהרון :	להגיש תלונה.
תומר :	על מה?
אהרון :	אולי מספיק עם השאלות עכשיו. קום ובוא איתי.
תומר :	אני לא מבין מה אתה רוצה. איזו תלונה?
אהרון :	תומר, אל תשחק אותה טמבל. המנהל סיפר לי מה קרה. אין לי שום כוונות להעביר את זה מתחת לראדר. המורה הזה ישלם מחיר. אני לא מתכוון לוותר לו.
תומר :	לא קרה כלום. [חוזר להתעסק בנייד שלו]
אהרון :	[תופס את הנייד של תומר ולוקח אותו בכוח]. הוא ראה אתכם מתנשקים. אתה ילד בן 17.
תומר :	אבא, רד ממני. לא היה שום דבר.
אהרון :	הוא גבר מבוגר, זה פשע. זה ניצול. תתלבש, הולכים!
תומר :	הוא לא ניצל אותי. ההיפך.
אהרון :	בוא, אני רוצה שתראה משהו. אני רוצה שתראה מה ה- "מורה" הזה שלך עושה כשהוא לא מנשק את התלמידים שלו. [אהרון שולף את הטלפון הנייד, הוא משחק בו רגע או שניים].
תומר :	אבא, זה באמת לא מעניין אותי הסרטונים האלה, ומה שיוגב עושה בחיים הפרטיים שלו – זה עסק שלו. עזוב אותי. [אהרון מוצא את הסרטונים ודוחף את הטלפון לתומר לפרצוף].
אהרון :	תסתכל! תראה מה הולך פה! תראה איך הוא קופץ על הבחור השני ומלקק לו את הפנים ועוד עם שמלה. זה נראה לך הגיוני? זה מורה בבית ספר! אני לא חושב שאתה מבין את חומרת העניין! [תומר מסתכל על הסרטונים].
תומר :	אני פניתי אליו. אני. אני ביקשתי ממנו עזרה. הוא בחיים לא היה מתקרב אליי, בחיים לא היה עושה דבר כזה.
אהרון :	זה איש מסוכן. הוא פדופיל אלים עם דפוס קבוע של הטרדות. בנים צעירים – כמוך.
תומר :	יוגב הוא היחיד שמקשיב לי. היחיד שאכפת לו ממני. מתי פעם אחרונה אתה באת אליי ושאלת מה עובר עליי?
אהרון :	תומר, הוא טווח סביבך מלכודת דבש. כמה מטומטם אתה יכול להיות? כמה תמים? למה שהוא יתעניין בך בכלל? הוא נישק אותך!!!
תומר :	אני נישקתי אותו!!!
אהרון :	מה?
תומר :	אני נישקתי אותו! זה לא הוא שרצה. הוא לא התקרב אליי או משהו, לא נגע בי. לא הטריד אותי. אני! נישקתי! אותו! אתה מבין?!

אהרון :	[רגע ארוך של שקט – אהרון מופתע, קצת נסוג לאחור] אני לא מבין... אני חושב שאתה קצת הלכת לאיבוד. התבלבלת.
תומר :	על מה אתה מדבר? אתה מבין מה אני אומר לך עכשיו? מה אתה מסתכל עלי כאילו אני איזה יצור.
אהרון :	אתה לא במצב שאתה מבין איזה נזק אתה עושה לעצמך. אתה הורס את החיים שלך. שלי של המשפחה שלנו...
תומר :	[קוטע את אהרון] וואו! אם אמא הייתה רואה אותך עכשיו, בטח הייתה מאוד גאה בך.
אהרון :	סליחה!?
תומר :	[מריס קול]: אמא בטח הייתה מאוד גאה בך עכשיו, על מה שאתה עושה לי, לליאת ונועה. מזל שהיא כבר לא איתנו.
אהרון :	אתה חתיכת... [מוריד סתירה לתומר]
תומר קם מהמיטה, אוסף מעיל ויוצא מהחדר. אהרון נשאר לבד על המיטה, מכה באגרוף על הירך ומקלל.	
אהרון :	[שולף את הנייד ומחייג, ממתין עד שנענה]: ליהי!!! זה אהרון. תומר, הבן שלי, בטח שמעת מה שקרה עם יוגב המורה לתנ"ך. העניין הוא שתומר לא מסכים לבוא לתת עדות על כך שיוגב כפה את עצמו עליו. אבל הוא התוודה בפניי, אבל אני חושב שהוא פוחד. מה עושים עם זה? לא, הוא יצא מהבית. אני לא יודע איפה הוא... הבנתי. אוקיי. תודה.
אחרי שהשיחה מנותקת, אהרון חושב עם עצמו לרגע, ואז מתחיל להפיץ את התמונות והסרטונים של יוגב מהאינסטגרם. אחר כך הוא מדבר עם הרכלנית הראשית בוועד ההורים, מריס טלפון לעיתונאי מהתקשורת ואז תוך כדי שהאור יורד... שומעים מלא שיחות ווטסאפ חיוגים, משפטים בהולים, מקוטעים על יוגב, על מורן ועל תומר וניתוקים ושוב חיוגים... ברור שהשמועה פשטה כמו אש בשדה קוצים:	
אהרון :	[בטלפון] לימור, ראית מה שלחתי לך? זה נראה לך הגיוני שהבחור הזה הוא מורה בבית ספר של הילדים שלנו? כן, יש עוד הרבה כאלה. האינסטגרם שלו מלא. אין לי שום ספק שהוא זה שאנס את מורן. כן. אנס! ועד ההורים חייב להתגייס לזה, אני אראה מה אוכל לעשות מהצד של העירייה. בסדר. נדבר. ביי!
[הוא מנתק ומחייג שוב, צליל חיוג, מישוה עונה]: יואל, זה אהרון עמית. אני שולח לך עכשיו כמה תמונות וסרטונים. זה של אחד המורים בבית הספר "הדרים". מציע שתבדוק מה הולך שם. לא שמעת את זה ממני, אבל יש כמה ילדים שנפגעו, בלגן שלם. אנחנו על זה, אבל נראה לי שכדאי שתפוצץ את זה בעיתון. אני לא יכול לדבר עכשיו. תסתכל בוואטסאפ. שתי דקות אצלך.	
[השיחה מתנתקת, קולות של שליחת הודעות בוואטסאפ. משפטים בהולים מקוטעים על יוגב, על מורן ועל המסיבה שהיתה בבית הספר. תוך כדי שהאור יורד שומעים חיוגים וניתוקים. השמועה פושטת כאש בשדה קוצים].	

תמונה 13

יוגב בתחנת משטרה משמיע הודעות נאצה קוליות שקיבל מהורים.

הודעה 3:	[קול של אמא] בושה, בושה, בושה.
הודעה 4:	[קול של אבא] אני מודיע לך שאני לא שולח את הבת שלי ואף הורה לא שולח את הילד שלו עד שאתה לא מתפטר.
הודעה 5:	תקשיב טוב יה מזדיין בתחת...
הודעה 6:	היי יוגב, זו אמא של יולי.
הודעה 7:	אני יודע איפה אתה גר. אני במקומך לא הייתי חוזר לבית הספר.
הודעה 8:	אתה קורא לעצמך מורה, ומחנך בישראל? תעשה לכולנו טובה, ותעוף מבית הספר.
יוגב:	אני לא עשיתי כלום. תומר נישק אותי. אני לא ראיתי את זה מגיע וברגע שהוא עשה את זה אני הדפתי אותו. חזרתי על הגרסה שלי כמה פעמים.
ליהי:	אוקיי. [רושמת משהו]. וביום ראשון ה-9.3 אתה זוכר איפה היית בשעות הערב?
יוגב:	ב-9.3?
ליהי:	זה הערב שבו התקיימה המסיבה הבלתי חוקית בביה"ס.
יוגב:	לא, זה לא יאמן. עכשיו חושדים בי גם בזה?
ליהי:	האם יש לך אליבי?
יוגב:	אני לא מבין. תלמיד קופץ עליי ומנשק אותי ופתאום אני השעיר לעזאזל של כל מה שקורה כאן. אני לא הייתי במסיבה. לא נגעתי באף תלמיד. לא עשיתי כלום. במה בדיוק אתם מאשימים אותי? שסיממתי את מורן?
ליהי:	קח. [מגישה לו בקבוק מים] תנסה להירגע.
יוגב:	את יודעת מי זה מורן? הילד הכי בעייתי בשכבה. ואני המחנך שלו. יש לך מושג כמה שעות ישבתי עם הילד הזה והשקעתי בו? והקשבתי לבעיות שלו ולחרדות שלו ועכשיו טופלים עלי ש... שמה בדיוק?
ליהי:	אם אתה לא אשם אין לך מה לחשוש.
יוגב:	אני לא!
ליהי:	יופי, אז... [יוגב שותה כמה לגימות]
יוגב:	הכל מתפרק לי מול העיניים. אני לא מצליח לחשוב. אני לא מצליח לתפקד. עושים לי הפגנות מחוץ לבית. הורים ותלמידים עומדים עם שלטים. גם של הכיתה שאני מחנך. זה מטורף. ואין לי למי לפנות...
ליהי:	יוגב! אני מבקשת שתנסה להתרכז. ב-9.3...
יוגב:	אם אני זוכר נכון בדקתי בערב מבחנים של כיתה יב', מגן לבגרות.
ליהי:	היה מישוהו איתך בבית שיוכל לאשר את זה?
יוגב:	מאיה, החתולה שלי...

ליהי :	אני מציעה שתיקח את זה ברצינות.
יוגב :	לא, אף אחד לא היה איתי בבית.
ליהי :	אני מבינה.
יוגב :	זה, כל זה ... סיוט!
ליהי :	טוב, יוגב, אם תיזכר בעוד משהו מאותו ערב שיכול לאשר את מה שסיפרת אל תהסס לבוא לתחנה. [יוגב קם ללכת] היי, תנסה לישון קצת.
יוגב :	כן, כן. תודה.
יוגב יוצא. ליהי לוקחת את הבקבוק ששתה ממנו ומכניסה לשקית ראיות.	
במקביל האור נדלק על אולם התיאטרון במרכז הגאה, לפני חזרה. שחר וליאור צובעים תפאורה. אריק מודד דברים מול מראה.	
ליאור :	אתה חושב שזה במקרה?
שחר :	מה?
ליאור :	כל מה שקורה עכשיו ליוגב?
אריק :	נראה לי שהוא קצת הביא את זה על עצמו, לא?
שחר :	למה אתה מתכוון?
אריק :	אין לו גבולות עם התלמידים.
ליאור :	בולשיט. הבעיה היחידה של יוגב זה שהוא מורה והוא הומו.
אריק :	נראה לך שסתם טפלו עליו האשמה כזאת?
ליאור :	אתה מכיר את יוגב. נראה לך שהוא נישק תלמיד?
שחר :	זה לא כאילו חסר לו...
אריק :	האמת היא שהוא לא בקטע של טווינקים.
[יוגב נכנס לחדר חזרות. כולם משתתקים]	
יוגב :	לא, תמשיכו... מעניין אותי לשמוע מה אתם חושבים.
ליאור :	אף אחד כאן לא חושב שאתה אשם. האמת שרציתי לדבר על זה היום בקבוצה ולהציע לעשות הפגנת תמיכה מחוץ לבית שלך.
יוגב :	תודה על ההצעה ליאור, אבל לא בא לי שמישהו מכם יחטוף מכות מאיזה אדיוט בגללי.
שחר :	אני לא מאמין שזה יגיע לזה...
יוגב :	תאמין, תאמין. מה איתך אריק? גם אתה רוצה לבוא להפגין?
אריק :	אני...
טלי (מני לשעבר) :	[נכנס לבוש שמלה פרחונית] היי לכולם.
שחר :	וואו מני. זה ממש יפה לך.
טלי :	תודה. אני רציתי לבקש מכם מעכשיו לקרוא לי- טלי.

	אריק:	זה השם שלי!
	טלי:	[צוחקת] כן. הה? מה אתם חושבים?
	אריק:	מתאים לך.
	טלי:	יוגב, לא ראיתי שאתה פה... רק שתדע, ואני חושבת שחשוב שכולם ישמעו, שתומר דיבר איתי. הוא מאוד נסער. הוא רצה שתדע שהוא אמר לכולם, גם במשטרה וגם בביה"ס, שאתה לא אשם.
	יוגב:	כן... פשוט לא נראה לי שהאמת כבר מעניינת מישהו.
	אריק:	אז מה? עושים לך "צייד מכשפות"?
	שחר:	אתה פשוט בלתי נסבל!
	ליאור:	זאת בדיוק הבעיה שלנו כשתוקפים מישהו מאיתנו. במקום שכולם יבואו ויציגו חזית מאוחדת, אנחנו זורקים את ה-"חוליה החלשה" לכלבים.
	אריק:	בצחוק. מה יש לך? אני רק מנסה להקליל את האווירה.
	ליאור:	עם חברים כמודך מי צריך אויבים...

תמונה 15

ליעד נפגש עם עידן בחדר חזרות לפני שכולם באים.

עידן :	מה היה כל כך דחוף?
ליעד :	זה קשור ליוגב.
עידן :	זה השם האחרון שבא לי לשמוע עכשיו.
ליעד :	הוא צריך עזרה רצינית.
עידן :	ולמה זה קשור אליי?
ליעד :	אתה עו"ד.
עידן :	לענייני משפחה.
ליעד :	אתה מכיר את העניינים, אתה תדע מה לעשות...
עידן :	ממש יוצא מדגרך לעזור לו, הה?
ליעד :	מה?
עידן :	מה אכפת לך ממנו כל כך?
ליעד :	וזה מפריע לך?
עידן :	לא יודע, אולי. בכל מקרה, אני לא יכול לטפל בזה עכשיו... אני בתקופה עמוסה. אתה יודע, תינוק וכאלה...
ליעד :	אוקיי, עזוב. נמצא משהו אחר. איך אתה חוצמזה?
עידן :	איך אני?
ליעד :	איך מתקדם עם ההיריון? הכל בסדר?
עידן :	סיוון דיווה אמיתית. סוחטת עד הסוף את המצפון שלי כל פעם שהיא מקיאה.
ליעד :	אני שמח בשבילך. טוב, תודה בכל מקרה. [בא ללכת]
עידן :	רגע...
[עידן עוצר אותו הם מתנפלים אחד על השני, יוצאים למאחורי הקלעים. במקביל אהרון נכנס לפגישה של "המשפחה השלמה"]	
יודה :	אירגנו הפגנה מחוץ לבית של המורה. הוא ברח משם כמו שפן. נתפוס אותו בהמשך.
אהרון :	יופי! לפחות זה. תומר נעלם לי מהבית לפני כמה ימים. אני משתגע ממנו.
דויד :	אל תדאג לגבי המורה, הוא לא יתרחק יותר מידי.
אהרון :	למה אתה אומר? [הנייד של אהרון מצלצל]
דויד :	קשה לנסוע רחוק בלי אוויר בגלגלים.
אהרון :	חברים, אני איש ציבור. אסור לי לשמוע את הדברים האלה.
יודה :	אז תתמקד במטרה המרכזית, לא באמצעים.

אהרון :	סליחה רגע, [עונה לטלפון] מה קורה ליאתי? משהו דחוף? אני באמצע...מה? מה זאת אומרת הוא חטף את הילדה? את יודעת לאן? את בטוחה שזה מני לקח אותה? מאיפה אני יודע, ליאת? אני מנסה להבין ממך. לא, די תפסיקי לבכות.
בחזרה באולם תיאטרון, ליעד נותן לעידן נשיקה על הלחי והולך.	
עידן :	אוף, התגעגעתי.
ליעד :	זה בהחלט מזכיר נשכחות. אז מה אתה אומר? תעזור לו?
עידן :	אתה בהחלט יודע לתת תמריץ חיובי.
ליעד :	יופי, זה חשוב. אני אודיע לו. הוא ישמח.
עידן :	מה? מה קורה איתנו עכשיו?
ליעד :	מה קורה?
עידן :	חשבתי ש..
ליעד :	גמאני, אבל צדקת זה נגמר .
עידן :	אני...
ליעד :	טוב שסגרנו את זה ככה.
[חזרה לפגישה של המשפחה השלמה]	
אהרון :	את צריכה לחשוב עכשיו... התקשרת אליו? הוא לא עונה? בן של ... זה הסוף שלו. איפה את עכשיו? חכי לי שם, אני 5 דקי אצלך. ותתקשרי למשטרה בינתיים, שיוציאו לו עיכוב יציאה מהארץ. [מנתק ואומר לקבוצה] הוא חטף את הילדה...
יודה :	נצא נחפש אותו עכשיו.
בני :	הוא חמוש?
אהרון :	אני לא יודע. למה שיהיה חמוש?
דויד :	יש לך תמונה שלו? נפיץ לכל הפעילים שלנו.
אהרון :	אני צריך לחפש משהו עדכני. יש לי רק ישנות.
בני :	אז תן איזה תיאור כללי. איך הוא נראה?
אהרון :	לא יודע! בסדר! תחפשו איזה בחור עם שמלה ותפרקו אותו. מה זה כל כך קשה?! רק תיזהרו, הנכדה שלי איתו ... אין לי מושג מה הוא עוד יכול לעשות...
בחלקה האחורי של הבמה ליהי יושבת ליד שולחן ניגש אליה שוטר עם דף של תוצאות בדיקות הדנ"א.	
	על כמה התערבנו?
ליהי :	יש התאמה בין הדנ"א שעל השמלה לבקבוק שיוגב שתה ממנו?
שוטר 1 :	של 100 אחוז.
ליהי :	וואו , אני אף פעם לא נופלת ככה.
שוטר :	הוא טוב. אני מודה שגם אני האמנתי לו.
ליהי :	כולם משקרים!

יודה:	ניקח את הנכדה שלך ואחר כך נשלח כמה חבריה צעירים להציק לו. הם ילכו אחריו, יזרקו כמה מילים. לא משהו שאסור לעשות. יהיה בסדר. אין לך מה לדאוג.
ליהי מעיינת במסמך, כמה ממקומה, חובשת כובע שוטר. אהרון קם ממקומו, עומד לצאת, שלושת הגברים קמים אחריו ומתחילים להתארגן.	
אהרון:	בסדר!

תמונה 16

אולם התיאטרון – הבית הגאה. כל החברים מתכוננים לקראת החזרה האחרונה, טלי נכנסת לבמה עם נועה.

טלי :	את רוצה לראות אותי משחקת בהצגה, חמודה? [עידן ניגש אליה]
נועה :	כן. מה את הולכת לשחק?
טלי :	אישה אמיצה שקוראים לה רבקה נרס.
נועה :	אתה תתלבש שוב בשמלה?
טלי :	[ניגש לקולב הבגדים ומחפש את השמלה שלו]: כן. אבל יש לי הרגשה שאת לא תאהבי את השמלה הזו.
נועה :	אני אמצא לך שמלה יפה [עידן מושך את מני לצד. נועה ממשיכה לחפש שמלה על הקולב]
עידן :	את וליאת השלמתם.
טלי :	הכי רחוק מזה שאפשר.
עידן :	אז מה נועה עושה כאן? ליאת יודעת שהיא פה?
טלי :	לקחתי אותה מביה"ס.
עידן :	אבל ליאת יודעת?!
טלי :	אני הורה שלה, אני לא יכולה לאסוף אותה מהלימודים?
עידן :	טלי, עשי לי טובה! ליאת יודעת או לא?
נועה :	[מגיעה עם שמלה] נראה לי שמצאתי משהו שיתאים.
טלי :	נראה יפה, חמודה. אבל אני לא חושבת שזה במידה שלי.
עידן :	טלי!
טלי :	לא! בסדר!! ליאת לא יודעת! לא אמרתי לה.
עידן :	תגידי, את השתגעית? מה עובר עליך? אתם בדיונים על משמורת. הם ייקחו לך את... [טלי משתיקה את עידן, ומסמנת לו לעבר נועה]
טלי, את לא יכולה לעשות דברים כאלה. את חייבת להודיע לה. היא בטח יוצאת מדעתה! מה עובר עליך?	
טלי :	לא עובר עליי כלום! [תומר קולט את טלי ונועה, ומתקרב]
עידן :	אני מתקשר אליה.
נועה :	[מניפה את היד לשלום]: תומר!
טלי :	עידן!
עידן :	אני לא לוקח את הסיכון הזה. אם ידעו שידעתי ולא דיווחתי...
טלי :	תן לי שעה שעתיים עם הבת שלי...
תומר :	[מלטף את הראש של נועה]: מה את עושה פה?

נועה :	מה אתה עושה פה?
תומר :	[מחוזה לעבר יואב]: באתי לבקר חבר. אבל אסור שהוא ידע.
נועה :	זאת הפתעה?
תומר :	משהו כזה.
ליאור :	[קורא ברקע]: עידן! טלי! אתם באים! אנחנו מתחילים. יאללה חברים!
עידן :	[שולף את הטלפון הנייד ומחייג] את תודי לי על זה, תאמיני לי!
טלי :	עידן, אני מבקשת ממך... [תומר מניח יד על הכתף של טלי]
תומר :	הכל בסדר?
טלי :	לא. שים עין על נועה שתי דקות, אני צריכה לסדר משהו. [תומר אוסף את ידה של נועה]
אבינועם :	טלי! יאללה! שימי כבר את השמלה. אנחנו מתחילים גנרלית!
טלי :	[בעצבים, תוך שהיא רודפת אחרי עידן שהולך הצידה ומתרחק מההמולה]: שנייה!! אני כבר באה!
יעל :	פרוקטור, פאריס, דאנפורת! קדימה, בואו לכאן. מתחילים.
עידן :	[לטלפון]: הלו! מי זה? הגעתי לטלפון של ליאת? איך? אהרון! כן, מדבר עו"ד עידן ברקת. אני פה עם... מני. נועה איתנו. כן, לא, לא! הכל בסדר. הוא פשוט לקח אותה מבית הספר ורץ לחזרות, שכח להתקשר. כן, אני יודע, עם כל הלחץ. בסדר גמור. תבואו. אנחנו כאן.
טלי :	אני הורגת אותך!!
יעל :	[יעל, עם כל הגווארדיה אחריה, כולל תומר ויואב, מכריזה]: טוב חברים, תמונה אחרונה. אתם עושים את הסצנה בלי עצירות. היחידה שעוצרת זאת אני. שיהיה לנו בהצלחה. ליאור! [ליאור מפעיל מוזיקת שטיח מותחת שקטה]
פאריס : (אבינועם)	זה שירות גדול מאוד עבורנו אדוני, זה שם בעל הרבה משקל. זה ידהים את הכפר לשמוע שפרוקטור הודה. אני מתחנן לפניך, תן לו לחתום. השמש זורחת, אדוני!
דאנפורת :	[חוכך ואז בחוסר רצון] שיהיה כך. קדימה, תחתום על העדות. [לצייבר]: תן לו לחתום. [צייבר ניגש אליו עם הנייר והעט. פרוקטור לא מביט בו]. קדימה תחתום על זה.
פרוקטור :	[אחרי שהביט בהודאתו]: כולכם שמעתם אותי אומר את זה- זה מספיק.
דאנפורת :	אתה לא תחתום?
פרוקטור :	כולכם עדים שאמרתי את זה - מה עוד צריך?
דאנפורת :	אתה משתעשע איתי? אתה תחתום כאן את השם שלך או שכל ההודאה שלך לא שווה כלום, אדוני! [חזהו עולה ויורד בכבדות. פרוקטור מניח את הנייר וחותם].
פאריס :	ברוך השם ישתבח שמו. [פרוקטור גומר לחתום, ודאנפורת מנסה לקחת ממנו את הנייר, אבל פרוקטור חוטף אותו ממנו].

ליהי נכנסת, עומדת בצד ומביטה בחזרה. יוגב מחליף איתה מבטים. היא ממתינה שיסתיים ולא ניגשת אליו.	
דאנפורת :	[נבוך אבל מושיט ידו בנימוס] אם תואיל אדוני...
פרוקטור :	לא!
דאנפורת :	מר פרוקטור אתה צריך לתת לי את זה... האנשים בכפר צריכים הוכחה ש...
פרוקטור :	שיישרף הכפר! אני התוודיתי לפני אלוהים ואלוהים ראה את השם שלי על זה. זה מספיק.
דאנפורת :	לא אדוני זה לא- חייבת להיות לי הוכחה משפטית ברורה שאתה..
פרוקטור :	אתה ביהמ"ש העליון. מילה שלך צריכה להספיק! תגיד להם שהודיתי תגיד להם שפרוקטור נפל על הברכיים ובכה כמו אישה. תגיד מה שאתה רוצה אבל השם שלי לא יהיה...
דאנפורת :	למה אתה מתכוון להכחיש שהודית כשתצא לחופשי?
פרוקטור :	אני לא מתכוון להכחיש שום דבר!
דאנפורת :	אז תסביר לי בבקשה מר פרוקטור למה שלא תחתום?
ליהי ניגשת ליוגב ונעמדת לידו.	
ליהי :	יוגב, אני צריכה שתבוא איתי רגע החוצה.
יוגב :	אני באמצע חזרה גנרלית. אפשר לחכות עם זה עוד כמה דקות?
ליהי :	לא. אני צריכה אותך עכשיו.
יוגב :	למה? מה קרה? מה הסיפור?
יעל :	סליחה, אנחנו באמצע חזרה!
ליהי :	אני לא רוצה לעשות את זה כאן, לפני כל החבר'ה שלך, אז פשוט תבוא איתי רגע החוצה ונגמור עם זה.
יוגב :	נגמור עם מה?
יעל :	מה קורה?
ליהי :	אוקיי. אז ככה אתה רוצה את זה? יוגב, אתה עצור בחשד לביצוע מעשי סדום ואונס בקטין. יש לך זכות לשמור על שתיקה. כל דבר שתאמר עלול לשמש ואף ישמש נגדך בבית המשפט. יש לך זכות לשכור עורך דין שיהיה נוכח בעת החקירה. אם לא תוכל להרשות לעצמך לשכור עורך דין, ימונה עבורך עורך דין.
יוגב :	מה? סליחה? אונס? על מה את מדברת?
כולם שומעים את המהומה שמתרגשת ומגיעים למרכז הבמה, מקיפים את יוגב וליהי. מני, נועה ותומר נשארים בצד - טלי מרחיקה אותם. עידן ניגש לראות מה קורה.	
ליהי :	חברים, להתרחק מפה. אני לא רוצה לעשות מזה חגיגה. אני לוקחת את יוגב איתי, בשקט. אתם תמשיכו בדיוק מהמקום שעצרתם כאילו לא קרה כלום.
אבינועם :	נראה לך?!
ליאור :	[שולף נייד ומתחיל לצלם]: זו הטרדה. יוגב מעולם לא עשה כלום לאף אחד. הוא נשמה טובה.
עידן :	רגע, רגע! מה קורה? יוגב? מה הסיפור?

יוגב:	היא רוצה לעצור אותי, עידן! תעשה משהו!
ליהי תופסת בידיו של יוגב ומחזיקה אותם מאחורי הגב שלו. היא שולפת אזיקים.	
ליהי:	חברים, אני מציעה להתרחק. אנחנו לא רוצים פה בלגן עם עוד עצורים. יוגב, תגיע איתי בבקשה.
עידן:	יוגב, אני אלך איתך. זה בסדר. אני מאחוריך. [לליהי]: לאן את לוקחת אותו?
ליהי:	לאבו כביר. תגיע לשם.
יעל:	יוגב, תחזיק מעמד. אנחנו איתך. נעשה הכל.
אריק:	[לליאור]: אמרתי לך!!
יוגב:	זה טירוף. מה הולך פה? עוצרים בנאדם על כלום? את יכולה להגיד לי מה לעזאזל עשיתי!!
עידן:	יוגב, תהיה בשקט. אל תגיד אף מילה עד שאני מגיע.
קולו של אהרון נשמע מאחורי הקלעים.	
אהרון:	[מתעלם מכל מה שקורה מסביב]: איפה היא??
תומר:	שיט! זה אבא. שלא יראה אותי. אני כבר לא בבית כמה ימים. טלי, תעזרי לי! מה אני עושה?
טלי:	אין לי מושג! באמת! קח את אחת השמלות פה, וצא.
יוגב:	זה טירוף. מה הולך פה? עוצרים בנאדם על כלום? את יכולה להגיד לי מה לעזאזל עשיתי!!
עידן:	יוגב, תהיה בשקט. אל תגיד אף מילה עד שאני מגיע.
תומר:	אל תגיד לי שאתה כאן.
טלי:	בסדר. לך. [תומר רץ לקולב, מושך משם שמלה, ומתלבש בצד (מאחורי הקלעים), מוסתר מעיניהם של ליאת ואהרון]
אהרון וליאת נכנסים לבמה.	
ליאת:	איפה נועה? איפה הילדה?
עידן:	היא שם, היא בסדר. היא אצל מני.
נועה:	אמא!
תומר:	שיט! תסתירי אותי. זה אבא. שלא יראה אותי. אני כבר לא בבית כמה ימים.
טלי:	[לא יודעת מה לעשות, אם ללכת אחרי הבת שלה או לגונן על תומר]. נועה! חכי שנייה.
אהרון:	נועה, את בסדר?
נועה:	באתי לראות הצגה [מסמנת לעבר טלי]. [ליאת אוספת אותה לידיים ומרימה אותה, עוטפת אותה בנשיקות]
ליאת:	פחדתי כל כך!
טלי:	פחדת ממה? מה כבר יכולתי לעשות לה?
ליאת:	אני יודעת!! לחטוף אותה! לקחת אותה לחו"ל! אתה לא נורמאלי. הרי יצאת מדעתך!

ליהי :	אהרון, מה קורה פה? מה הבלגן?
אהרון :	החולה נפש הזה חטף את הנכדה שלי מבית הספר?!
טלי :	חטף?! זו הבת שלי.
אהרון :	לקחת אותה בלי להודיע לאף אחד ולהיעלם, זה, בלקסיקון שלי –"לחטוף".
טלי :	למה, ליאת מודיעה לי בכל פעם שהיא לוקחת אותה?
עידן :	טלי! זה לא רעיון טוב לצאת למלחמה הזו עכשיו.
אהרון :	אני מאוד מקווה שהיה לך זמן איכות איתה כי לא תראה אותה הרבה בזמן הקרוב.
תומר מצליח להתחמק החוצה.	
יעל :	אתם מוכנים להירגע? מה קורה לכם? השתגעתם לגמרי?
אהרון :	זה מה שקורה כשנותנים לחבורה של סוטים....
יעל :	אהרון, אתה מוכן לעוף לי מהחדר חזרות?
אהרון :	[מופתע מעזות המצח של יעל ופונה לליהי]: אולי תעצרי כבר את כל הטירוף הזה? אין לך מה לעשות?!
ליהי :	[מושכת את יוגב אליה ואומרת לאהרון]: אם אתה רוצה, אתה יודע איפה להגיש תלונה! [לעצמה]: איזה אידיוט! [ליוגב]: בוא.
עידן :	יוגב, אני אחריך.
אהרון :	אנחנו עוד נסגור חשבון עם כולכם. את כל הסאגה הזו של החבורה העליזה הזאת שלכם. אחת ולתמיד.
ליאת :	אבא תפסיק! בוא נלך עכשיו. לא ליד הילדה.
טלי :	ליאת, אני מצטערת. לא התכוונתי..
אהרון :	שתוק. [מושך את ליאת החוצה, נועה על הידיים שלה]
נועה :	[לטלי] אני רוצה שתבואי איתנו.
טלי :	ליאת!
ליאת :	לא עכשיו. [ליאת ואהרון יוצאים מהבמה. נועה על ידיה. מני אחריהם]
ליהי מושכת את יוגב ויוצאת איתו החוצה. כל האנסמבל אחריה :	
ליהי :	[ליוגב] קדימה!
יעל :	תעזבי אותו. הוא לא עשה כלום.
ליאור :	אולי במקום לקחת אותו, תקשיבי לכל האיומים שהוא מקבל?!
ליעד :	את עוצרת את האדם הלא נכון!
קבוצת התיאטרון יוצאת מהבמה . תומר מגיע לרחוב לבוש בשמלה. שני חברים מארגון המשפחה השלמה וחוסמים את דרכו.	
יובל :	[לתומר]: אתה מחפש לך בילוי הלילה?

תומר:	תן לי לעבור. אני לא מה שאתם חושבים.
מיכאל:	[תומר לתומר את השמלה]: מעניין מה יש לך מתחת. אפשר להציץ? [תומר מושך את השמלה] הבריון רק מחכה להתנגדות ממנו נותן לו מכות מפיל אותו לרצפה. תומר נעמד. יובל חונק אותו.
יובל:	איך זה לקבל מאחורה? [מיכאל מקדימה נותן לתומר אגרוף בבטן תומר נאנק מכאב]
מיכאל:	[לתומר] מסתובב כמו איזה זונה ברחוב. יש פה ילדים. [מיכאל נותן לו עוד אגרוף]
יובל:	אם עוד פעם אני רואה אותך בבגדי אישה אתה מת!
תומר מתרחק מהבריונים לפתע שומע את השוטרים [ליהי ושוטר נוסף] מדווחים על יוגב, האורות על הבמה מרצדים בכחול אדום. חצי מהאנסמבל אחריו.	
שוטר 1:	[מדווח בקשר] החשוד באונס אצלינו, אנחנו בדרך לתחנה.
יוגב:	זה לא אני. לא עשיתי כלום. יש פה טעות.
ליהי:	זה לא מה שמראות הראיות.
ליעד:	תעזבו אותו, תעזבו אותו!!!
ליהי:	אתם לא עוזרים לו ככה.
עידן:	בשביל מה צריך את כל החגיגה הזו, ליהי?
תומר מבין מה קורה. הוא מתלבט לרגע מה לעשות, ואז מסתובב ומתחיל לצעוד לעבר יוגב, שנאבק בשוטרים.	
תומר:	יוגב!!! רגע. עצרו. זה לא הוא. הוא לא עשה כלום.
שני הצעירים חוסמים בפניו את הדרך, והעימות עולה דרגה. בתוך חדר החזרות אבינועם מתחיל לשיר.	
איש 1:	באת לקבל עוד?
איש 2:	המשטרה לא תעזור לך עכשיו.
תומר מנסה לעבור דרכם, הם דוחפים אותו אחורה, הוא מנסה שוב, ושוב נדחף, ואז הוא מסתער לכיוונם, אבל הם נדלקים ומתחילים לפרק אותו במכות. הם מפשיטים אותו מהשמלה, יורקים עליו ובועטים בו בעוצמה. הוא מתבוסס בבוץ, ומאבד הכרה, אף אחד מהחברים לא רואה מה קורה – כולם כועסים, עם המבט לעבר המעצר של יואב. תומר שוכב על הרצפה. החברה שהרביצו לו מבינים שהוא מת ומתרחקים במהירות מהמקום.	

תמונה 17

בעומק במה רואים את אבינועם נכנס לבמה אורז את החפצים שלו ולוקח את התיק שלו. לפתע הוא מסתכל על המיקרופון ניגש ומגלה שהוא פועל. הוא מתחיל לשיר
הבמה מחולקת לשלושה אזורים: במרכז, בקדמת הבמה – אבינועם שר – בשמאל במה יוגב מושיט ידיים ושוטר מניח עליו אזיקים. בימין במה, תומר שכוב על מיטת ביה"ח. אהרון מכסה אותו בסדין לבן מני נכנס. ליאת נגשת אליו. הוא מחבק אותה היא מתפרקת בידיים שלו

האורות בצדי במה נכבים. אור חלש נותר על אבינועם. אבינועם שר את הבית האחרון.
ליעד עולה על ערימת הכיסאות ואומר את המונולוג.

[בצעקה גדולה מתוך ליבו]:

כי זה השם שלי ! כי לא יהיה לי שם אחר בחיי! כי אני לא שווה את האבק על הרגליים של
אלה שעולים לגרדום! איך אני אוכל לחיות בלי השם שלי נתתי לך את הנשמה שלי תשאיר לי
את השם שלי !

ליעד :

BLACK